

SAYI: 10 25 ŞUBAT-10 MART 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Özgürlük
Çağının
Tarihsel
Koşulları

• İnsanın
ve Doğanın
Başkaldırısı

• Federasyon
Ateşi

• En
Sonuncu
Kavgaya
Doğru

• Yutulma
Sırası
Kimde

• Ankara'da
Kıbrıs
Çatlağı

• Dünya
Sosyalist
Sisteminin
Mimarı:
STALİN

Merhaba,

Yoğun Mart ayına girerken, 10. sayımızda sizlerle buluşmanın sevincini yaşıyoruz. Devrimci eylemlerin yoğunlaşacağı Mart ayına heyecanla hazırlanırken, bu sayımızda yine yoğun bir gündemle çıkıyoruz.

İnsanlık kendi elleriyle kuracağı, insanlığın asıl tarihini başlatacağı büyük özgürlük çağına doğru hızla ilerliyor. Bugüne kadarki tüm toplumsal sistemler, bunun koşullarını hazırladılar. Şimdi insanlık büyük bir sıçrama ile tarihin dönüşümünü gerçekleştirecektir. İçinde bulunduğumuz Yeni Evre, bu tarihsel sıçramanın tüm koşullarını alabildiğine olgunlaştırmıştır. Şimdi tüm dünya üzerindeki sınıflar, bu sıçrama anına hazırlıyorlar kendilerini. Bu sayıdaki başyazımızı bu konuya ayırdık.

Dünyanın devrimci dönüşümlerinin koşulları olgunlaşırken, bütün dünyanın emeğin olması artık daha yakın bir hedefken, insanlık artık "en sonuncu kavga"sını vermeye hazırlanırken, üzerinde yaşadığımız coğrafyada sistemden kopuş yaşayan işçi sınıfı ve emekçileri yerel seçimlerle oyalamak, devrimin gelişiminin önüne konulabilecek en büyük engeldir. İşçi sınıfı ve emekçiler, sandığın başına değil, devrime çağrılmalı, seçimlerin aktif boykot taktiği öne çıkarılmalı. Bu sayıda gündemimize yerel seçimlere dair politikamızı aldık.

Tüm dünyada burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçilere ve bunun doğal bir sonucu olarak devrimci ve komünistlere saldırısı da artıyor. Sermaye dünyaya egemen olamadığı için, kendisi için asıl tehlikenin nereden gelebileceğini biliyor. Onu emeğe ve emeğin temsilcilerine karşı saldırılarında pervasızlaştıran şey, devrim korkusudur.

Ancak, burjuvazi ne yaparsa yapsın, devrimlerin birbiri ardına gelişimini engelleyemeyecektir. Dünyanın emeğin olacağı, halkların özgürleşeceği günler uzakta değildir. Emperyalist-kapitalist sistem, tüm dünyayı bir kan denizine dönüştürse de, o kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

LENİNİSTLERİN ÖZGÜRLÜĞÜ BURJUVAZİYİ KORKUTUYOR

Sağlık durumlarının cezaevinde kalmaya elverişli olmadığına dair Adli Tıp Raporu'yla 2003 Nisan ayında tahliye edilen okurlarımız Baki YAŞ ve Elif Vural YAŞ, 17 Şubat günü polisler tarafından kaldıkları evde gözaltına alındılar.

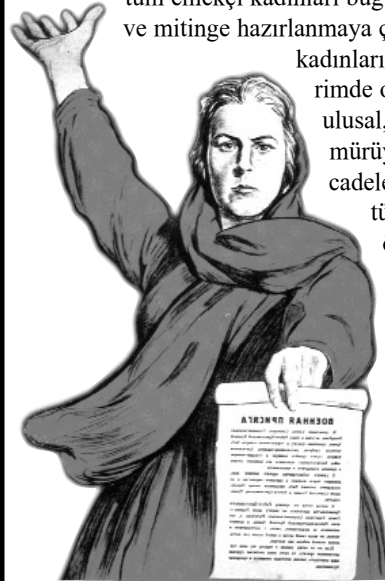
Daha sonra tutuklanarak Antalya E Tipi Kapalı Cezaevi'ne götürülen okurlarımızdan Baki YAŞ, müşahade bölümünde, hiçbir ısıtıcı vb. olmayan bir ortamda, açık tuvaletle iç içe, kendisine battaniye dahi verilmeden tutuluyor. Elif Vural YAŞ ise B-16 koğuşunda kötü koşullarda tutulmaya devam ediyor. Baki YAŞ hakkında Adli Tıp Kurumu tarafından verilen "kesin olarak iyileşemez" raporuna rağmen, bu koşullarda tutuluyor olması, burjuvazinin leninistlerden nasıl korktuğunu gösteriyor. Kendi raporlarını dahi hiçe sayarak okurlarımız hakkında tutuklama çıkaran cezaevi savcılarını, "gereken yapıldı" diyorlar. Devrimden korkularını bu sözlerle ifade edenler, bir gün Leninist tutsakların devrimle özgürleştiğini de görecekler. Ne karakolları, ne mahkemeleri, ne de zindanları devrimin gelişimini engellemeyecek. Onların unuttukları bir şey var, o da Leninistlerin her koşul altında devrim mücadelesini sürdürecektir...

Okurlarımız üzerindeki baskılar, bizleri yıldırılmaz!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

8 MART'A ÇAĞRI

Dünya Emekçi Kadınlarının Mücadele gününde, devrimin ve devrimci tutsak kadınların sesini yükseltmek için, tüm emekçi kadınları bugünden örgütlenmeye ve mitinge hazırlanmaya çağırıyoruz. Emekçi kadınların kurtuluşunun devrimde olduğunu haykırmak, ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye karşı devrim mücadelesini yükseltmek için, tüm emekçi kadınlar öne atılmalıdır. Artık tüm emekçi kadınlar, kendi kaderlerini kendileri belirlemek için mücadele etmeli ve onlara çifte sömürüyü dayatan kapitalist sistemi yıkmadan özgürleşemeyeceğini bilmelidirler.

ÖZGÜRLÜK ÇAĞININ TARİHSEL KOŞULLARI

Karl Marx, Avrupa’da ilkel sermaye birikiminin henüz yeni tamamlandığı bir dönemde, kapitalist üretim biçiminin çözümlüğünü ilan ediyordu. Yalnızca bunu yapmıyor, bu toplumun bağrında yerini alacak olan ardılının, komünizmin tarihsel ön koşullarının nasıl oluştuğunu da bilimsel bir çalışma ile ortaya koyuyordu. Marx ve Engels tarafından yazılan Komünist Manifesto, bu sürecin teorik ifadesidir. Ama yalnızca teorisi değil, eyleme yönelik politik sonuçları da içeriyor.

Doktriner sosyalistlerimiz, Manifesto’daki politik sonuçları ve temelindeki teoriyi hiçbir zaman anlayamadılar. Nasıl oluyor da, daha ilkel sermaye birikiminin yeni tamamlandığı bir sırada, eski toplumun çözümlüğü ilan ediliyordu. Çünkü, daha bu aşamada kapitalizm, kendi egemenliği altında serpilip, gelişen üretken güçlerin önünde ayakbağı olmuştu. Üretimin anarşik karakteri ve kapitalist üretimin tepe noktası, ekonomik bunalımlar ve yıkıcı sonuçları daha bu aşamada kendini göstermişti. Daha bu aşamada, bir sistemin çözümlüğünü ve yerine daha yüksek bir toplumsal sistemin gelişini sağlayacak olan uzlaşmaz çelişkiler, kaçınılmaz sonuçlarına doğru yol alıyordu. Sosyalizmin üzerine inşa olacağı koşullar, kapitalist üretim tarafından oluşturulmuştu. Aynı tarihi süreçte, Sosyal Demokrat İşçi Partileri, işçi sınıfının kurtuluş programını yazıyorlardı.

İnsanlığın kurtuluşunun tarihsel koşulları oluşmuştu. İşçi sınıfının kurtuluşunun olanakları, ilk defa vardı, gerçekten vardı.

Bugün bile, emeğin kurtuluşunun koşulları bu denli olgunlaşmışken, bunu kavrayamayan, sosyalizmi hala geleceğin sorunu olarak görenler, 19. yüzyıl koşullarında bunu gösteren Marx ve Engels’in çalışmalarını hiçbir zaman anlayamazlar. Ve Lenin, tekelci kapitalizmin oluştuğu bir süreçte, sosyalizmin güncelliğini kabul etmeyen doktriner anlayışı mahkum etmiştir. Oysa ki tekelci kapitalizm, sosyalizmin maddi ön koşullarının olgunlaşmasıdır. Sosyalizmin arifesidir, başlangıcıdır.

Değil 19. yüzyıl koşullarına, 20. yüzyılın başlarında komünistler ve dürist araştırmacılar tarafından ekonomik ve toplumsal yaşamın düzeyini yansıtan rakamlara ve teorik çalışmalara baktığımızda, bugün ne kadar farklı ve ileri bir noktada olduğumuzu görüyoruz. Bu ileri bir nokta, üretici güçlerin ulaştığı gelişme düzeyini anlatır. Üretici güçler, kapitalizmin tüm frenlemesine rağmen yine de gelişmeye devam etti. Bu gelişme, üretim ilişkilerinin ayakbağı olmasına karşın gerçekleşti. Üretici güçlerin, kapitalizm altında ki bu gelişimi olmaksızın, yeni kurulumaz. Üretici güçler, kapitalizm altında, varabildikleri en ileri noktaya ulaştı. Bu noktada artık sosyalizm başlar. Bunun ilk koşulu, üretimin toplumsal biçiminin yıkılmasıdır. Bundan önce, hangi gelişme aşamasında olduğumuzun görülmesi gerekir.

Aynı doktriner anlayış, hangi gelişme aşamasında olduğumuzu ortaya koyan teoriyi yok sayıyor. Bunun yerine, teoriyi karikatürize ederek, eklektik biçimde kendi görüşlerine dahil ediyor. Böylece, teoride eklektizm, pratikte ise

Bugüne kadarki toplumlar, belli bir grup insanın emek gücüne dayandı. İlkel komünal toplum dışında, tümünde, emekçinin artı-emeğine çeşitli toplumsal ilişki içinde el kondu. Köleciler toplum, köle emeğine, feodal toplum serflığe, kapitalist toplum ücretli-emeğe dayandı. Komünal üretimin temeli ise komünün kendisine dayandı. Peki komünist toplumda üretim kime dayanacaktır? Açıktır ki, bir grup insana dayanmayacaktır. Çalışma sağlıklı ve çalışabilir durumda olan herkese dağıtılacaktır. Emeğin dağılımı genelleşince, proleter sınıf da ortadan kalkacaktır.

Bireylerin fiziki, entelektüel çok yönlü gelişimi, ancak, üretim araçlarının ortaklığında mümkündür. Bu ise, uzun bir tarihi gelişimi gerektirir. Bu uzun tarihi süreç yaşandı. Bu zaman içinde elde edilen ilerleme, özgürlük çağını bir zorunluluk ve gerçeklik haline getiriyor. İşte bu gelişme, insanlığın alt-biçimlerden, üst toplumsal biçimlere, alt-basamaktan, daha üst gelişme basamağına tarihi yolculuğudur.

sürüklenen bir manzara içinde kalıyor. Teoriyi anlamaya çalışınlarsa, doktrinlerce hareket ettiklerinde, en yüzeysel, en kaba duruma düşmekten kendilerini kurtaramıyor. Komünist teoriyi kavramanın ilk koşulu doktrinerliği terk etmektir.

İnsanlık büyük adımlarla Özgürlük Çağı'na doğru ilerliyor. Bu çağı, insanlık binlerce yıl düşledi. İnsanca yaşam koşullarına sahip olmak, insanlığın hayallerini süsledi. O zaman hayal olabilen insanca bir yaşam, artık gerçekleştirilebilir koşullara sahip. İnsanlık hep buraya doğru ilerledi. Bugün bu noktaya gelmiş olmak, gerçekten insanlığın büyük ilerlemesidir. İnsanlık bunun için çalıştı, tarih bunun için çalıştı ve en son burjuvazi bunun için çalıştı. Hiç şüphesiz, toplumlar bunu bilinçlice hedeflediler. İnsanlar kendi tarihlerini kendileri bilinçlice yapacak koşullara sahip olamadılar. Tarihin evriminin, değişim ve dönüşüm yasaları en sonunda bizi getirip buraya bıraktı.

Bugün tüm toplumsal çatışmaların temelinde yatan gerçek, insani olmayan toplumsal koşullardan, insanca koşullara geçiştir. Ve insanlar bunun bilincindedir. Eskide direten toplumsal güçler de, kendince bunun farkında. Onlar, eski çağların bir daha geri gelmeyeceğini anlıyorlar. Tıpkı, kendinden önceki toplumların bir daha geri gelmemesi gibi. Şimdi yaptıkları, mevcudu, olabildiğince uzatmaktır. Zamanını tamamlamış bir sistemin yapacağı başka bir şey yoktur. İnsanlığın özgürlük çağı, bütün çekiciliğiyle kendisini gösteriyor.

Toplumlar, gelişim ve dönüşüm yasalarına uygun olarak bir alt biçimden bir üst biçime, bir salt basamaktan bir üst basamağına doğru bir gelişim gösterdi. Bugün, hem bir alt toplumsal biçimden, kapitalist biçimden, bir üst biçime, komünist toplum biçimine, hem bir alt gelişme basamağından bir üst gelişme basamağına geçiş sürecindeyiz. Bu, yeni bir tarihi süreçtir ve insanlığın geçmiş devirlerinden tamamen farklı bir süreçtir. Bu, Marx'ın toplumsal insanlık ya da insani toplum dediği

çağdır.

Bugüne kadarki toplumlar, belli bir grup insanın emek gücüne dayandı. Ülkel komünal toplum dışında, tümün de, emekçinin artı-emeğine çeşitli toplumsal ilişki içinde el kondu. Köleci toplum, köle emeğine, feodal toplum serfliğe, kapitalist toplum ücretli-emeğe dayandı. Komünal üretimin temeli ise komünün kendisine dayandı. Peki komünist toplumda üretim kime dayanacaktır? Açıktır ki, bir grup insana dayanmayacaktır. Çalışma sağlıklı ve çalışabilir durumda olan herkese dağıtılabilecektir. Emeğin dağılımı genelleşince, proleter sınıf da ortadan kalkacaktır. Peki, bu durumda üretimin temeli tüm özgür üreticilere mi dayanacak. O zaman da insanlar gerçekten özgür olmuş olmayacaktır. Marx'ın söylediği gibi, "Gerçek özgürlük alemi, ancak, emeğin zorunluluk ve günlük kaygılarla belirlendiği alanın bittiği yerde fiilen başlamış olur; demek ki bu alem, eşyanın doğası gereği, fiili maddi üretim alanının ötesinde bulunur". Yani gerçek özgürlük alemi, ekonominin, insanlar üzerindeki baskısının sona ermesiyle başlar. Bunun ilk koşulu, üretim sürecinin insanlar üzerindeki egemenliğine son vermek, üretim sürecini insanların ortak denetimine ve yönetimine almaktır. Ancak o zaman insanlar özgür olurlar.

Bireylerin fiziki, entelektüel çok yönlü gelişimi, ancak, üretim araçlarının ortaklığında mümkündür. Bu ise, uzun bir tarihi gelişimi gerektirir. Bu uzun tarihi süreç yaşandı. Bu zaman içinde elde edilen ilerleme, özgürlük çağını bir zorunluluk ve gerçeklik haline getiriyor. İşte bu gelişme, insanlığın alt-biçimlerden, üst toplumsal biçimlere, alt-basamaktan, daha üst gelişme basamağına tarihi yolculuğudur.

Bu çağ insanlığın tam gelişim aşamasıdır. Fakat insanlığın tüm yönleriyle gelişimi henüz yeterli değildir. İnsanların yeni gereksinimleri ve ileri gitme isteği bitmeyecektir. İnsanlığın ileriyeye gitme serüveni hep sürecektir.

C.Dağlı

İNSANIN ve DOĞANIN BAŞKALDIRISI

Doğanın tahribatı ve çözüm yollarına ilişkin bir akademisyenle komünist bir teorisyen arasında şöyle bir konuşma geçiyor:

Akademisyen: “Doğanın tahribatı üzerine yapılan bilimsel araştırmalar, dünyanın fazla ömrünün kalmadığını gösteriyor. Böyle giderse, yıkıcı sonuçlarını çok kısa süre içinde yaşayacağız. Çok ivedi olarak önlemler alınmalı.”

Komünist: “Yapılan araştırmaların sonuçları önceleri yalnızca araştırmaları yapan bilim topluluklarının arasında kalırdı. Bugün artık geniş kitlelerce biliniyor: Burjuvazinin tüm engelleyici çabalarına rağmen, sonuçlar her yerde tartışılıyor ve harekete geçiliyor. Doğadaki tahribatın ulaştığı korkunç düzeyin ve ivedi önlemlerin alınması gerektiği konusunda sizinle görüş birliği içindeyiz. Fakat, doğanın tahribatı kendiliğinden olmadı. Yıkıcı faaliyetler, toplum tarafından gerçekleştiriliyor. Bugünkü toplum, kapitalist toplum tarafından yapılıyor. O halde en ivedi önlem, kapitalist toplumu yıkmaktır. Yerini alacak toplum, doğayla uyumlu olacaktır.”

Bilim, topluluklarının bu konuda yaptıkları araştırmalar yeni değil. Uzun zamandır yapılıyor. Her yapılan araştırma, sorunun yeni bir yönünü ortaya çıkarıyor. Her sonuç, kitlelerce hemen öğreniliyor. İnsanlarda, kendi yaşamları üzerine böylesi bir bilinç yerleşmiştir.

Köklü önlemler alınması gerektiği açıktır.

Önce nedenlerinin bilinmesi gerekiyor. İnsanın doğayla karşılıklı eylem tarihini uzun bir döneminden beri sürüyor. Vahşilik döneminde bu eylem kendiliğindendi. Vahşilik ve sonrasında uzun bir dönem, insan ile doğanın karşılıklı ilişkisi en doğal haliyle sürdü. Tarihin daha sonraki dönemlerinde bile insanlar doğayı, bugünkü kadar tahrip etmemiştir. İnsan yaşamı ve yerleşim düzeni doğayla uyumluydu. İnsan, doğadan aldığı geri veriyordu. Dolaşım hep devam etti. Ta ki

alınıp insanlığa yararlı duruma getirildiği görüldü. Tabi hep böyle olmadı. Bu defa insanın doğaya verdiği zararın kendisi yıkıcı etki yarattı. Toprağın, suyun ve havanın (atmosferin) doğal bileşimi değiştirildi. Bunun sonucu iklim değişiklikleri meydana geldi. Eskiden insanlar, doğanın yasalarını bilmediği için, bunlar yıkıcı-kör etkilerde bulunuyordu. Bugün ise kendi elleriyle verdiği büyük zararın yıkıcı sonuçlarıyla karşı karşıya geliyor. Avrupa'yı sular altında bırakan 2003 sel baskını, bu sonuçlardan yalnızca biridir. Günümüzdeki doğa felaketlerinin temelinde bugünkü toplum var. Bugünün insanının eli var.

Bu yıkıcı etki makinelere, sanayileşmeye, kentleşmeye yüklenemez. Makine olarak makine değil, makinenin kapitalistçe kullanımı öldürüyor doğayı. Kapitalist üretim biçimi hiçbir alanda doğaya uyumlu değil. Doğayla uyum, kapitalizmin tabiatına aykırıdır. Bu nedenle kapitalizmi doğayla uyumlu hale getirme çabaları boştur, aldatıcıdır. Kapitalizm, tabiatı gereği, doğayı tüketerek ilerleyebilir. Kentleşme de kapitalist ticaret, sanayi ve enformasyon ağının kentlerde yoğunlaşmasının bir sonucudur. Eğitim, kültür, sağlık kurumları,

sosyal kurumlar vb. aynı gelişmenin sonucu kentlerde toplandı. Böylece kentler tıka basa doldu. Sonuçta kent yaşamının kendisi başlı başına insan sağlığı üzerinde yıkıcı etki yaptı. Kapitalizm varoldukça, onun yıkıcı sonuçları daha derinleşmiş olarak sürecektir.

Tahrip Edilen Sadece Doğa Değil

Burjuva toplum yalnızca doğaya zarar vermiyor -ki doğa yalnız insana ait değil, tüm canlılarındır- insanın kendisini de gün gün öldürüyor. İşte gıda ürünlerinin yapısının değiştirilmesi.

Halk sağlığı tehlikede

BRUKSEL'DEKİNE ZARARLI ADIYAMAN'DAKİNE DEĞİL Mİ?

İlaç kalitesi nedeniyle içinde edilen ürünler için pazarda tüketiliyor. Üzamlar bu sorunun önüne ancak atılır bir tarımsal kamu yönetimiyle geçilebileceğini vurguluyor. Ancak KYYK Tarım Bakanlığı'nı işlevsiz hale getiren...

Onur Baka Akdere EYLEMSEL

Amgü Akkocin'in ilki...

İlaç kalitesi nedeniyle içinde edilen ürünler için pazarda tüketiliyor. Üzamlar bu sorunun önüne ancak atılır bir tarımsal kamu yönetimiyle geçilebileceğini vurguluyor. Ancak KYYK Tarım Bakanlığı'nı işlevsiz hale getiren...

İlaç kalitesi nedeniyle içinde edilen ürünler için pazarda tüketiliyor. Üzamlar bu sorunun önüne ancak atılır bir tarımsal kamu yönetimiyle geçilebileceğini vurguluyor. Ancak KYYK Tarım Bakanlığı'nı işlevsiz hale getiren...

Makine olarak makine değil, makinenin kapitalistçe kullanımı öldürüyor doğayı. Kapitalist üretim biçimi hiçbir alanda doğaya uyumlu değil. Doğayla uyum, kapitalizmin tabiatına aykırıdır. Bu nedenle kapitalizmi doğayla uyumlu hale getirme çabaları boştur, aldatıcıdır. Kapitalizm, tabiatı gereği, doğayı tüketerek ilerleyebilir. Kentleşme de kapitalist ticaret, sanayi ve enformasyon ağının kentlerde yoğunlaşmasının bir sonucudur. Eğitim, kültür, sağlık kurumları, sosyal kurumlar vb. aynı gelişmenin sonucu kentlerde toplandı. Böylece kentler tıka basa doldu. Sonuçta kent yaşamının kendisi başlı başına insan sağlığı üzerinde yıkıcı etki yaptı. Kapitalizm varoldukça, onun yıkıcı sonuçları daha derinleşmiş olarak sürecektir.

Bu, iki yönlü öldürücü etki yapıyor. Bir taraftan doğayı (suyu, toprağı) öldürüyor, diğer taraftan insanı öldürüyor. Öte yandan bir gıda güvenliğinden söz edilemez artık. Gıdalara öldürücü maddeleri katmak büyük kapitalistten küçük üreticiye kadar, tüm mülk sahiplerinin yaptığı bir şeydir. Rekabet, kar amacı, sonuç olarak insanı adım adım tüketen bir niteliğe sahip. Gıda ürünlerinin genetik yapısını değiştirme ve gıdalara yapılan katkı maddeleri, insanın katliamıdır. İnsan soyunun yok edilmesidir.

Sonuçta tüm insanın açık bir tehlikeyle yüz yüze geldiği bir sorun oluştu.

Bunun için geniş bir uluslararası işbirliği gerekiyor. Peki ama kiminle? Devletler bu sorunda uzun zamandır bir araya geliyor. Ama hiçbir kalıcı, köklü önlem kararı almadan dağılıyorlar. Alınan kararlar ise uygulanmıyor, denetlenmiyor. Zaten bu sorunları yaratanlar, aynı kapitalist devletler değil mi? İnsanların feryatlarının ve baskısının onlar üzerinde fazlaca bir etki yaratmadığı ortada. KYOTO Protokolü'nün imzalanmasının ABD tarafından nasıl engellendiğini hep birlikte görüyoruz. Tersine, bu alanda yapılan toplantılara rağmen, kapitalist devletlerin insanı ve doğayı öldürücü eylemi tüm yoğunluğuyla sürüyor.

Tahribata Nasıl Son Verilecek?

Deniyor ki, kentlerin, sanayinin, organik olmayan gıdaların tahribatını azaltmak için kırlara gidilmeli. Kim gidebiliyor? Turizm, sanayi kimlere dayanıyor? Kapitalistlere, geliri iyi olanlara. Emekçiler, bulunduğu yerden ayrılabilir mi? Ekonomik statüleri buna uygun mu? Kırsal kesim insanları, karınlarını doyurmak için kitleler halinde köye dölüyorlarken, kırlara gitmek kimler için söyleniyor? Kaldı ki, kırlar da bozuldu. Kapitalizm, tarımın, temiz suların, ormanların kökünü kuruttu. Kırları aynı zamanda nükleer, sanayi, kimya atıklarının deposuna çevirdi. Kapitalizm, geçtiği her yeri silip süpürüyor, kirletiyor, kurutuyor, öldürüyor.

Deniyor ki, toplumun tüketim alışkanlıklarını değiştirmeliyiz. Doğanın tüketimini önlemek için, bugünün toplu-

munun tüketim alışkanlığının köklü olarak değişmesi gerekiyor. Öncelikle söylemeliyiz, kimin tüketim alışkanlığını? İşçilerin, yoksul halkın tüketimini sınırlıdır. Emekçinin tüketiminin sınırı, ücretidir. Bu ücretle ise çok az tüketilebilir. Yalnızca kapitalistlerin ve orta sınıfların tüketim alışkanlıklarından söz edilebilir. Kapitalist üretim ise, kriz nedeniyle tüketim sınırını sürekli gelişmeyi zorunlu yapıyor. Bu durumda tüketim alışkanlığını ne diye sınırlasın ya da değiştirsin? Tersine, daha fazla kar için yapay olarak yeni tüketim biçimlerini, çeşitlerini yaratıyor. AR-GE bunun için çalışıyor. Demek ki, kapitalizmin kendisi doğayı tüketen, tahrip eden tüketimi yaratıyor, teşvik ediyor.

İnsan ilerledikçe, insanı gereksinimleri de artacak ve daha çeşitlenecektir. Geleceğin gelişmiş insanı, gereksinimlerini doğayla uyum içerisinde gerçekleştirecektir.

Yeni insan toplumunda, bugünkü teknolojinin önemli bir kesimine ihtiyaç duyulmayacak. Nükleer, askeri, doğaya ve insanlığa zarar veren bir teknoloji ortadan kaldırılacak. Geleceğin toplumu daha ileri, ama yaşamla uyumlu bir teknolojiye dayanacaktır.

Kapitalizm, emeğin ve doğanın tüketilmesi, mahvedilmesi ve ölümüdür. Bu sistemin devamı demek, aynı sonuçların en korkunç bir hal alması demektir. Bu nedenle kapitalizmi yıkmak, insanlığın en ivedi ve yaşamsal işidir.

Bize, bu toplumu köklü yolla, devrimle yıkmamız yerine, kerte kerte mücadele yolunu, reformlar yolunu önerenler, kapitalizmin bu mahvedici sonuçlarına katlanmamızı istemiş oluyolar. Hayır, biz böyle bir şeye katlanmayacağız. İnsanlık kendi mahvoluşu karşısında daha fazla kayıtsız kalmayacaktır. Olabilecek en köklü yolla, devrimlerin en derinine gideniyle bu toplumsal sistemi yıkacaktır.

Proletarya, devrime, burjuva egemenliği yıkmak ve kendisini eskinin kalmıntılarında kurtarmak için ihtiyaç duyar. Buna bir neden daha eklendi: Doğayı kurtarmak.

Ve insan sonunda, kendisiyle ve doğayla barışacak yola girmiştir.

Buna yol açacak bir devrim dalgası tüm dünyayı sarmıştır. □

KAMU YÖNETİMİ YASA TASARISINA KARŞI KESK EYLEMLERİ

Hükümetin Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı'nı mecliste görüşmeye başlamasını protesto etmek ve tasarının yasalaşmasını engellemek için kamu emekçileri 22 Şubat Pazar günü alanlardaydı. İstanbul, Diyarbakır, Adana ve Ankara'daki eylemlere çok sayıda emekçi katıldı. Polis, Diyarbakır'daki eyleme saldırarak çok sayıda emekçiyi gözaltına aldı. Saldırı sonucu emekçilerin birçoğu yaralandı.

Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapılan KESK eylemine ise 3 bin civarında emekçi katıldı. Sosyalist çevrelerin kendi pankartlarıyla katıldıkları eylemde kamu emekçileri, ağırlıklı olarak yasa tasarısına karşı sloganlar atıldılar. Mücadele Birliği pankartının olduğu kortejden ise sürekli "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Seçim Değil Devrim, Devrim", "Sandığa Değil, Devrime Özgürleşmeye", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri",

"Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganları atıldı. Üzerinde Mücadele Birliği Platformu yazan devasa bir pankart alana asıldı ve hemen üstüne de Deniz Gezmiş yoldaşın pankart biçiminde renkli resmi asıldı. Bu, bir süre sonra alandaki herkesin ilgi odağı oldu.

KESK Başkanı Sami Evren'in de bir konuşma yaptığı miting, onun tüm emekçileri 6 Mart'ta Ankara'da yapılacak olan KESK mitingine davet etmesi ile son buldu. Mücadele Birliği'nin pankartı, bir süre daha alanı süsledi ve emekçilerin yavaş yavaş alanı terk etmesiyle o da indirildi.

Tüm miting boyunca gözlemlediğimiz en önemli şey, emekçilerin ruh hallerinin öncülerinin ruh haline bağlı olduğuydu. Reformistlerin ağırlıklı olduğu bölümlerde, emekçilerin sesi oldukça cılız çıkıyordu, ama devrimcilerin olduğu, devrimci sloganların olduğu yerde farklı bir ruh hali hakimdi. Emekçiler yanlarından geçerken attığımız sloganları sahipleniyor, farklı bir ruh haline bürünüyorlardı. 6 Mart'taki Ankara mitinginin hazırlıkları şimdiden yapılmalı ve kamu emekçilerine daha gür bir sesle ulaşılmalı. Onlar, Mücadele Birliği'ni tanıyorlar. Yapmamız gereken, kamu emekçilerinin komiteleşmeyi kabul etmelerini sağlamak ve kamu emekçilerinin mücadele birliğini Devrimci Emekçi Komiteleri'nde sağlamak.

**Yaşasın Kamu Emekçilerinin Mücadele Birliği!
Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri!**

FEDERASYON ATEŞİ

Kürt Halkı Çok Şey Verdi, Çok Şey İstiyor

ABD ve Kürt halkının özlemlerini karşı karşıya getiren en önemli olgu, çağımızın emperyalist karakteridir. Emperyalizm, varlığını ezen ve ezilen halklar ayrımında korur. Eğer ezilen milyarlarca emekçi kitlesi ve bunları ezen bir avuç ileri kapitalist ülke gerçekliği olmasaydı, emperyalizm emperyalizm olmaktan çıkardı. Bu nedenle, emperyalist dönemde ezilen bir ulusun kurtuluşunu sosyalizm olmadan kazanması oldukça zordur.

Ortadoğu politik arenasında Kürdistan'ın statüsü, bir kez daha kilit konuma geldi. Birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında yürütülen görüşme maratonlarında, masanın üzerindeki pasta Kürdistan'dı. Fransa, İngiltere, Kürdistan üzerindeki en önemli petrol bölgelerine el koydular. TC, o dönem geri kapitalist ekonomisinin gücüyle, masada istediğini alamayan taraf olmuştu.

Ama bu kez Kürdistan, emperyalist bir paylaşım konu olarak durmuyor masa üzerinde. Bu kez Güney Kürdistan halkı, kendi tarihsel hakkını istiyor. İlk paylaşım sırasında Kürt halkının hiçbir politik temsili söz konusu değildi. Kürtler, sanki bir halk olarak hiç varolmamıştı ve ülkesi bölüştürülürken, hiçbir şekilde hesaba katılmamışlardı. Şimdi, kendisini dışlayan her türlü politik hesaba karşı, Güney Kürdistan halkı; "ben buradayım" diyor.

Daha önceki yazılarımızda bir çok defa belirttiğimiz bir olguyu, burada yeniden hatırlatalım. Güney'de Kürt halkının istediği federasyon, bir ABD politikası değildir. Tam tersine, bu istem bugün, ABD'nin Ortadoğu'da yeniden kurmaya çalıştığı dengeyi bozan, onun sınırlarını zorlayan bir etmene dönüştü. Bu yüzden, eğer Kürt halkı federasyon formülüyle dile gelen özgürlük istemleri için adım atmaya devam ederse, ABD'yi de karşısına almak durumundadır.

Bugün Kürt halkının ABD bayraklarıyla gösteri yapması kimseyi yanıltmasın. Politik güç ve aktörler arasındaki ilişki, niyetlerle örülmez. Tarihi ve güncel koşullar, politik çıkarlar ve özlemlerin gerçekleşmesini ve aynı noktada buluşmasını destekliyorsa ne ala! İki politik güç ortaklığa gidebilir. Fakat koşullar bu ortaklığı bozuyorsa, taşınan bayraklar elleri yakmaya başlar.

Bu kurtuluşa salt siyasi açıdan erişen ezilen ulusların çoğu, sosyalizme yönelmedikleri için, bir başka yoldan, ekonomik yoldan boyunduruk altına alındılar. ABD'nin emperyalist karakteri ve Kürt halkının ezilen bir ulus numunda olması, bu iki farklı karakterdeki gücün, çatışmayı getiren çelişkileri içinde barındırması anlamına gelir.

Kürt halkı federasyon konusunda bastırdıkça, ABD bunu dizginlemeye çalıştı, halen daha çalışıyor. Etnik temelde bir federasyonu kabul etmeyeceklerini, ABD'nin en yetkili ağızları defalarca kez dile getirdiler. Burada söylenen, Kürt halkının kendi devletine sahip olmasını engellemeye hazır olduklarıdır.

Federasyon istemi Talabani ve Barzani'nin isteği midir? Bu soruya şöyle cevap verilebilir. Güney Kürdistan halkı, tam bağımsızlık istiyor. Halkın geniş kesimlerinde bu istek ve özlemin gerçekleşmesi yönünde önemli bir hareketlilik var. KDP ve KYB'den ayrılan önemli bir grup, tam bağımsız Kürdistan hedefine yönelik olarak çalışmaya başladılar. Bu grup, çok kısa sürede bir çok yerde komiteler kurdu; önemli bir güce erişti; Öyle ki Talabani, bu gruba destek verdiğini açıklamak zorunda kaldı. Bu olaydan çıkarılacak sonuç şudur: halkın tam bağımsızlık istemi güçlüdür ve KDP-KYB burjuva önderliği, bu radikal istemin frenine basabilmek için, federasyon planlarını dile getirdiler.

Güney Kürdistan'da halk, elde ettikleri fiili durumu, şimdi siyasi kurumlarla kalıcılaştırmak istiyor. En büyük düşmanları Saddam artık yok. Kerkük ve Musul gibi önemli merkezler dahil, tüm Güney Kürdistan'da geçici yönetime bağlı askerlerin sayısı 200 kadar. Orada güç, silahlı Kürt peşmergeleridir. Ayrıca, son altı ayda geçici

yönetimin aldığı kararların hiç birisi, Kürdistan'da kendi hükümetlerince onaylanmadıkça geçerli olmadı. Kürt halkı için tam bağımsızlık, hayal olmaktan çıktı, adeta bir adım ötede. Ve burjuva Barzani'nin haklı olarak belirttiği gibi; "derya gibi kan akıtmış bu halka fede-

rasyondan daha geri bir statüyü kimse kabul ettiremez."

Kürt halkı, kendi iç düşmanlarından yani burjuva önderlikten kurtulmadıkça, bir adım ötedeki tam bağımsızlığa asla erişemeyecek. Çünkü burjuva önderlik, Kürt halkının bağımsızlık için akıttığı ve akıtmaya hazır olduğu kanları üzerinden, kendi alçakça ve gizli pazarlıklarını sürdürmek için yararlanıyor.

Özgürlük Hakkına Destek

Güney Kürdistan'da dengeler, Kürt halkının burjuva önderliği ve bununla birlikte emperyalist ABD'yi karşılama alacakları bir olgunluğa erişiyor. Burjuva önderliğin aşılması için tarihsel ve nesnel koşullar uygun. Güney'de proletaryanın bu uygun koşullardan ne derece yararlanabileceğini öngörmek mümkün değil. Fakat, orada güçlü bir proleter hareketin ortaya çıkması için bütün bölge ülkelerinin proletaryasına önemli görevler düşüyor.

Söz konusu ulusal sorun olunca, devrimci proletaryanın son derece titiz davranması gerekiyor. Ezilen ulus olarak Kürtlerde, proletarya da dahil, ezen ulusun bütün sınıflarına karşı bir güvensizlik duyguları söz konusudur. Bu konuda söylenecek her söz, kırk kez ölçüp bir kez biçilmelidir.

Oysa, küçük-burjuva politik çevreler, güney halkının özgürlük istem ve adımlarını doğru karşılayamıyor ve uygun politikalar öne süremiyorlar. Bu istemlere, şu ya da bu gerekçeyle karşı çıkıyorlar. Karşımıza en çok çıkarılan gerekçe, Güneydeki Kürt devletinin ABD kuklası bir dev-

let olacaktır. En baştan söyleyelim, böyle bir olasılık var. Ama bu, doğuracağı çocuğun bir canı olma olasılığı yüzünden, haimile bir kadını tekmelemeye benziyor. Kaldı ki, bugün ABD'nin Ortadoğu dengeleriyle Kürt halkının bağımsızlık özelemleri arasında gün geçtikçe açılan bir uçurum var. Kürt halkı da bu uçurumun farkında ve ABD'ye güvenmediklerini artık daha sık dile getiriyorlar.

Devrimci proletarya arasında küçük-burjuva politik çevrelerin yaydığı bu zararlı görüşlerin etkisizleştirilmesi gerekiyor.

"Güneyde ikinci bir İsrail yaratılacak" söylemi, bu bakışın saçmalık düzeyine varmasıdır. İsrail'in elinde bulundurduğu ekonomik ve militarist güç ile, Güney Kürdistan karşılaştırıldığında, bu saçmalık daha iyi anlaşılacaktır. İsrail'i emperyalizmin bölgedeki uçbeyi haline getiren, bu ekonomik, teknik ve mali güçtür. Güney Kürdistan'da doğru dürüst tek bir fabrika yok iken, ciplerin üzerine yerleştirilmiş uçaksavarlar ötesinde bir silahlı kuvvet yok iken, bu topraklarda yeni bir İsrail'in yaratılması kaç on yılı gerektirir, bilinmez.

Bir başka gerekçe, güneydeki bağımsız devletin, tüm bölgede çatışmalara neden olacaktır. Ve deniyor ki, bu çatışmalar proletaryanın birliğini bozar. Bu gerekçe ne kadar sağlam görünüyor olsa da, yine de şöyle bir soruyu hak ediyor: İyi ama, bütün bu çatışmaların sorumlusu, özgürlük isteyen Kürt halkı mı olacaktır, yoksa, onun her özgürlük girişimini kanla boğmak için, işçi sınıfı arasında da, şovenizmi yükselten bölgenin tüm gerici devletleri mi?

Proletaryanın tam da bu konudaki görevi, Kürt halkına uyarılar yağdırmak değildir. Tam tersine söylenecek olan şudur: "**Kürt halkı, alabildiklerinle yetinme, tam bağımsızlık hakkını elde edinceye dek ileriye git; senin bu hakkını engellemek isteyen tüm gerici güçlerle savaşmak, proletaryanın toplumsal devrim bayrağında çoktan uyarıyor.**" □

TOPKAPI ŞİŞECAM'DA GREV

Hükümet tarafından Şişecam grevi ikinci kez ertelenmeden kısa bir süre önce Topkapı Şişecam fabrikasında 14 gündür eylemde bulunan işçilere grev ziyaretine gittik. Güvenlik tarafından işçilerin bulunduğu bölüme geçişimiz engellendi. Bu sırada Kristal-İş Topkapı Şubesi Eğitim Sekreteri Sinan Uçar, ana kapıya geldi ve kendisiyle orada bir röportaj yaptık.

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba. Vermekte olduğunuz mücadeleye destek sunmak ve dayanışma içinde olduğumuzu göstermek amacıyla geldik. Şu anda burada grevde olan kaç işçi var?

Sinan Uçar: Şu anda 600 işçi grevde. Bunların 70-80 kişisi teknik eleman ve sadece onlar çalışıyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Grevin asıl nedeni ne?

Sinan Uçar: Grevin asıl nedeni ekonomik değil. Çayırova Fabrikası'ndaki işçi temsilcisi işten atıldı, yapılan görüşmelerde bu arkadaşın işe geri alınmayacağı söylendi. Daha sonra sendikal tercihlerinden (sendika değişikliği) dolayı 68 işçi arkadaş işten atıldı. Bunların yanında %5'lik (ilk 6 ay için) zam oranı, idari maddeler (yeni çıkan iş kanununun uygulanması) de grevin nedenlerinden. Kaldı ki sendika bunlarda esneklik bile yaptı. Ve bir diğer nedeni endüstriyel ilişkiler. Yani fabrika yönetiminin uygulamış olduğu zorluklar. Haklarımızı gasp ettiklerinde karşı çıkışlara, git mahkemeye ver, dava aç diyorlar.

Y.E. Mücadele Birliği: Ne kadar ücret alıyorsunuz? Hiç ücret artışı talebiniz olmadı mı?

Sinan Uçar: Patron basına "işçilere 1 milyar 200 milyonluk zam önerdik ama kabul etmediler" diye bir açıklama yapıyor. Oysa aylıklarımız 300 ile 600 milyon arası.

Y.E. Mücadele Birliği: Grevde geçen her gün patronlara ne kadar zarara neden oluyor?

Sinan Uçar: Cam ticareti ülkede, iç ve dış ticarete ikinci üçüncü sırada. 70-80 ülkeye ihracat yapıyor. Şu anda patronun net 2.8 milyon dolar zararı var. Bizim haklarımızı vermiş olsa bu kadar zarar etmezdi. Bu fabrika İstanbul'daki tek cam fabrikası. İstanbul'un ihtiyacını ancak burası karşılayabiliyor. Patron işine gelmediğinde "burayı kapatır gideriz" diyor. Başka bir yere taşınmaları zor ama inada bindirirse kapatıp gidebilir de.

Y.E. Mücadele Birliği: Grevdeki işçilerin morali nasıl? Diğer sendikalar destek sunuyorlar mı? Ziyaretçileriniz çok oluyor mu?

Sinan Uçar: İşçilerin moralleri gayet düzgün. Çoluk-çocuk, bütün aileler desteğe geliyorlar. Diğer sendikalarındaki işçi arkadaşların ve kitle örgütlerinin desteği oldukça iyi. 400 belediye işçisi desteğe geldiler. Verilen mesajlar ve sendikaların sahiplenmesi iyi. Şu anda ortak noktamız bu grevin sadece cam işçilerinin bir eylemi olmadığı, bu grevden diğer sendikaların ve işçi sınıfının da etkilendiği ve sınıf hareketini ileriye götürebilir.

Ziyaretler çok güzel geçiyor. Sloganlar, halaylar, türküler oldukça iyi. Polisler her gün ziyarete kimlerin geleceğini, kaç kişi geleceğini öğrenip fabrikaya ona göre geliyorlar.

DİSK tüm üyeleriyle greve destek olduklarını söylüyor. İşçilerle greve (diğer illerdeki cam işçileri) ekonomik destek sunacak-

larını ve diğer illerdeki fabrikalardan işçilerin greve desteğe (sürekli) geleceklerini söylüyorlar.

Y.E. Mücadele Birliği: CHP, İş Bankası'nın ortaklarından biri olarak karşısındaki sermaye partilerinden biri olmalı? Burada emek-sermaye çelişkisi en açık haliyle yaşanıyor değil mi?

Sinan Uçar: Geçen gün CHP'den geldiler. CHP istese grevin lehimize bitmesini sağlayabilir. Ama düzen partisi işte, yaptıkları işlerde kamunun, toplumun tepkisini görmezden geliyorlar. Umurlarında bile değil. Seçim öncesinde sadece göz boyamak amaçlıydı bu ziyaret.

Y.E. Mücadele Birliği: Bu grevle nasıl bir sonuç almayı düşünüyorsunuz? Sınıf hareketinin gelişimi açısından büyük bir öneme sahip olan grevinizin başka eylemlerle boyutlandırılmasını düşünüyor musunuz?

Sinan Uçar: Burada en büyük sıkıntımız başımızda görünen bir patronun olmaması. İş Bankası fabrikaya bir müdür atıyor. Onu muhatap alıyoruz ama o da yetkilinin kendisi olmadığını söylüyor ve topu yukarıdakilere atıyor. Cam İşverenleri Sendikası sözcüsü Rüştü Bozkurt "işçiler greve çıkamaz" demişti. Şimdi görsün. Grev çıktık ve kararlıyız. Çayırova'daki temsilcimiz işe alınana ve isteklerimiz yerine getirilene kadar. Kaç ay sürerse sürsün. Çünkü bu eylemin başarısızlığı demek 6-7 ay sonra yapılacak sözleşmede baskıların artması demektir.

Y.E. Mücadele Birliği: Diğer sendikalarla görüşüyor musunuz? Birlikte eylem yapma düşünceniz var mı?

Sinan Uçar: Henüz net bir şey yok ama ileriki bir tarihte diğer sendikalarla ortak bir eylem düşünüyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Eylemler boyunca her zaman yanınızda olacağımızı bilmenizi istiyoruz. Sesinizi herkese duyurabilmek amacıyla dergimiz üzerine düşeni yapacaktır. Bu sohbet için teşekkür ederiz.

Sinan Uçar: Biz teşekkür ederiz.

Not: Bu görüşmeden birkaç gün sonra yeniden Topkapı Şişecam'ın önüne gittik. Ancak grev ertelendiği için işçiler işbaşı yapmışlardı. Bu, Şişecam işçilerini çok daha sert kapışmalarını beklediğini gösteriyor. □

Kar Fırtınası Ve Topkapı Şişecam'dan Bir Günlük Grev İzlenimleri

İstanbul'da şiddetli kar fırtınası bekleniyordu. Günler öncesinden gazeteler, televizyon kanalları bu haberi geçiyordu. Okulları, kamu dairelerini tatil ettiler...

Sokaklarda, kar topu oynayan neşeli çocukların dışında kimse yoktu. Yırtık ayakkabıları içinde büzüşen ayaklarını naylon poşet sararak korumaya çalışan çocuklar... Bir tek onlar terk etmemiştii sokakları, fabrikaları...

Onlar Şişecam işçileri...

Değişik illerde bulunan 13 fabrikada toplam 5 bin işçi, Eskişehir Şişecam Fabrikası'nda işten atılan 68 işçinin işe almamaları hedefiyle greve çıktılar. Aldıkları ilk grev kararı, Bakanlar Kurulu tarafından, "milli güvenliği" bozuyor gerekçesiyle iki ay ertelenmişti. Süre dolar dolmaz, işçiler hiç vakit kaybetmeden grevi örgütlemeye başladılar.

Uzun sayılabilecek bir aradan sonra bu denli yaygın ve kitlesel grev hareketi, sınıf mücadelesinin gelişimi açısından önemli bir örnek oluşturabileceği herkesin ortak kanıydı. Sermaye cephesi bu durumu çabuk kavramıştı. Bu nedenle grevi her şekilde baskı altına alma girişimleri başladı.

Buna karşılık, emek cephesi de işçilere destek olup dayanışmada bulunmak amacıyla çalışmalarına başladı.

Mücadele Birliği Platformu olarak, Topkapı Şişecam Fabrikası'nda greve çıkan işçilerle dayanışmada bulunmak, onların grev hakkındaki fikirlerini öğrenip, kendi düşüncelerimizi paylaşmak amacıyla ziyarete gittik.

Dondurucu soğuk havanın etkisine rağmen, işçiler büyük bir kararlılıkla fabrikadaki eylemlerine devam ediyorlardı. Fabrika önüne geldiğimizde bizi grev sözcüsü bir işçi arkadaş ve güvenlik görevlisi karşıladı. Mücadele Birliği Platformu adına geldiğimizi, işçilerle görüşmek istediğimizi, belirttik.

Ancak, Kristal-İş Sendikası ve Şişecam Fabrikası yöneticileri arasında yapılan pazarlığa göre, ziyaretçilerin içeri alınmayacağı, sadece kapıda kabul edileceği söylendi. Bu kararın nedeni üzerine grev sözcüsü işçi arkadaş ile konuştuk. Alınan kararın grevi yalnızlaştırmaya yönelik olduğu, işçi sınıfıyla toplumun diğer emek güçlerinin mücadele birliğini, dayanışmasını baltalamak amaçlı olduğunu düşündüğümüzü söyledik. İşçi arkadaşımız da bizimle aynı görüşleri paylaştığını, bu durumu değiştirmek için sendikaya baskı yaptıklarını ifade etti.

İşçilerin ortak tavır, arkadaşları işlerine geri dönünceye kadar greve devam yönün-

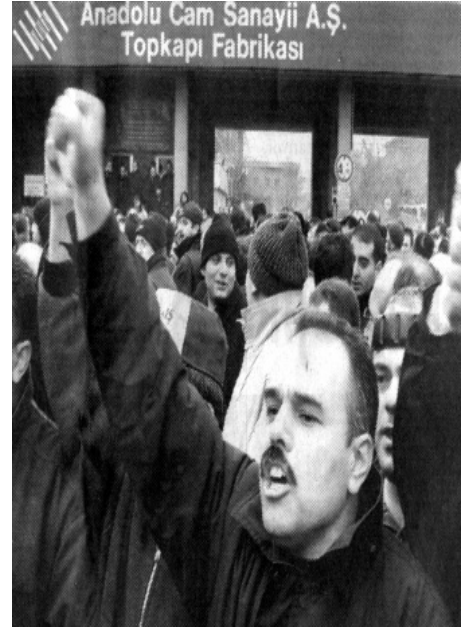
deydi. Bunu bize orada bulunan grev sözcüsü işçi arkadaş açıkça söyledi.

Kararlılığın üst düzeyde bulunduğu, greve katılımın çok yüksek olduğunu anlattı. Ayrıca geçen kısa zamanda bir çok fabrikada, öğrenci çevrelerinden ve sosyalist basından ziyaretçilerinin geldiğini ifade etti. Bir süre sonra birkaç işçi ve sendika yetkilisi de yanımıza geldi. Gelen işçilere de aynı soruları yönelttik. Cevap aynıydı: Greve devam!... Bir işçi arkadaş, ziyaretlerin kapıda yapılmasını protesto etti. Sendika yetkilisine bu durumun sonlandırılması gerektiğini anlattı. Sendika yetkilisi de kibarca aynı görüşte olduğunu ama bu kararı şu anda değiştirmeye yetkili olmadığını söyledi. Birkaç arkadaşımız sendika görevlisiyle grevin ayrıntıları üzerine konuşmaya başladı. Biz de yeni gelen işçi arkadaşla sohbet etmeye başladık. Greve ilişkin onun da görüşleri aynıydı. Cam işçilerinin köklü bir mücadele geçmişlerinin olduğunu, kendisinin de 17 yıldır bu sektörde çalıştığını söyledi. Yanımıza yeni geldiği için hangi kurum adına geldiğimizi sordu. Kendisine, Mücadele Birliği Platformu adına geldiğimizi açıkladık. İşçi arkadaş "evet ben sizi tanıyorum, İstanbul'un bir çok yerinde afişleriniz var: Derginizi de biliyorum ve okumaya çalışıyorum" diyerek, çalışmalarımızı başarılı bulduğunu ve daha da gelişmesini dileğini söyledi.

O soğuk havada içimizi ısıtan sözlerdi bunlar. Çünkü, ofis çalışmalarımız olsun, dergi dağıtım faaliyetlerimiz olsun bütün bunların ne denli zor şartlar altında gerçekleştiğini anımsadık. Bu çalışmalarımız sırasında defalarca engellendik, onlarca arkadaşımız gözaltına alındı. Silahlı saldırılara uğradık. İşte bütün bu güç koşullara rağmen, sesimizi, görüşlerimizi gerçek muhataplarına ulaştığımızı görmek hepimizde gurur ve mutluluk duygusu yarattı. Anlıyoruz ki; hiçbir çalışma boşuna yapılmış değildir.

Etkisini hemen göstermeyebilir, fakat mutlaka zaman içinde yankı bulacaktır. Proletaryanın ileri öncüleri bizleri gözlüyor, değerlendiriyor. Bu nedenle üzerimizde onbinlerce gözün olduğunu, yapılan çalışmaların işçi ve emekçiler için değerlendirme altına alındığını unutmamalıyız. İşte, greve destek amaçlı gittiğimiz bir fabrikada faaliyetlerimizi izleyen gelişim çizgisini başarılı bulan bir işçiyle tanıştık.

İşçi arkadaş ile sohbeti bu zemin üzerinden devam ettik. İşçilerin sosyalistlere yaklaşımı nedir? diye sorduk.

"Açıkça ifade edeyim ki" diye başladı söze. Bir çok Şişecam fabrikalarında işçilerin devrimcilere karşı çok sıcak olduklarını anlattı.

Bir çok devrimci işçinin var olduğunu üzerlerinde sürekli işten atılma baskısının bulunduğunu söyledi. Son yıllarda, öncü işçilerin işlerine son verildiğini ifade etti.

Ardından grevin geleceği üzerine sohbet ettik. Şayet, sonuç alınmadan grev bitirilmesi yönünde bir olasılık belirirse buna dönük hazırlıklar olup olmadığını sorduk?

İşçi arkadaş, asıl tehlikenin burada olduğunu, bir sabah sendika gelir de, grev bitti arkadaşlar dersen, ya da tekrar grev yasaklanırsa, bununla başa çıkacak örgütsel hazırlıklarının olmadığını söyledi. İşçilerin şu anda sendika dışında başka örgütleri olmadığı için bu karara uyacaklarını belirtti. Ve ziyaretimizin üzerinden birkaç gün geçmeden hükümet, "milli güvenlik" gerekçesiyle grevi iki ay erteledi. Ne yazık ki işçiler buna karşı bir hareket geliştiremediler.

İşçilerin kendi aralarında oluşturdukları birliklerin-komitelerin kurulması konusunda düşüncelerini sorduğumuzda; bunun zorunluluk olduğunu, eylemlerin geleceğin güvence altına alınabilmesi ve işçi sınıfının kendi bilimsel görüşü olan sosyalist bilinçle eğitilmesi için bu tipte kalıcı mücadele organlarına ihtiyaç duyulduğunu söyledi. Çünkü sendikaların bugünkü haliyle bu ihtiyaca yanıt veremediklerini ifade etti.

Bir süre daha devam eden sohbetimizin ardından işçileri daha fazla o fırtınada bekletmemek düşüncesiyle toplu resim çekilerek ziyaretimize son verdik. □

Burjuvazinin devrimci durum ve iç savaş koşullarında seçimlere yaklaşımının temelini gerçekten de bu anlayış oluştuyordu. Emekçi sınıflar parlamentodan umut kesip dikkatlerini sokaklara çevirdiklerinde, tekelci sermaye sınıfı gerçek tehlikeyi savuşturmak için her zaman seçimlere başvurmuştur. Tekelci sermaye sınıfının bu politikası 90'lı yılların başından bugüne kadar değişmeden sürdü. Çünkü iç savaş koşullarında onun için temel sorun, hangi burjuva partinin seçimleri kazanacağından çok, düzenden kopuş halindeki kitleleri düzene, düzenin kurumlarına tekrar bağlamaktır. Bu nedenle, 90'lı yılların başından bugüne kadar düzenlenen tüm seçimlerde düzenin temsilcilerinin kitlelere başlıca ve öncelikli çağrısı şu olmuştur: Sandık başına gidin.

Bu çağrının anlaşılabilir bir nedeni var: Emekçi sınıfları parlamento aracılığıyla tekrar düzene bağlama. Sorunun can alıcı noktası budur. İşte bu nedenle hangi gerekçeyle ve hangi kılıf altında olursa olsun düzenden kopuş halindeki kitlelere “sandık başına gidin” çağrısı yapanlar, tekelci sermaye sınıfıyla aynı noktada buluşmuş oluyordu.

Uzlaşma mı, Kopuş mu?

Sorunun özü bugün de değişmiş değildir. Bir partinin politik rengini ele verecek olgu, o partinin izlediği politikaların, kitlelerin düzenin kurumlarından kopuş sürecini derinleştirip derinleştirmedir. Seçimlere bağımsız adaylarla katılanlar da emekçi sınıfları “sandık başına” çağırarak suretiyle burjuvaziyle, sosyal reformistlerle aynı çizgide buluşmuş olurlar. Böylelerinin, “biz sosyalizmin propagandasını yapıyoruz” gibi bir gerekçenin arkasına saklanmaları, durumlarını değiştirmiyor. Seçim gibi özel dönemlerde sosyalizm propagandası yapmanın tek yolu seçimlere katılmak, kitleleri sandık başına çağırarak ve böylece sözünü ettiğimiz çizgiye düşmek değildir. Kitlelerin düzenden kopuş sürecini derinleştirecek bir politika izlerken de sosyalizm propagandası yapmak pekala mümkündür. Üstelik, böyle bir politik temel üzerinden yapılacak sosyalizm propagandası kitlelerin

üzerinde çok daha inandırıcı bir etkiye sahip olacaktır.

Türkiye ve K. Kürdistan, devrimci durum ve iç savaş sürecinden geçiyor. Devrimci proletaryanın ve onun sınıf partisinin seçimlerde izleyeceği politikanın içeriğini işte bu somut durum belirliyor. Böylesi koşullarda, proletaryanın devrimci sınıf partisinin izlediği politikanın özünü devrimin ve sosyalizmin propagandası oluşturuyor. Devrimci komünist parti, böylesi koşullarda proletarya ve diğer sömürülen sınıflara devrimin derinliğini, genişliğini, kapsayıcılığını, dönüştürücü gücünü ve kaçınılmazlığını anlatmakla; kitleleri silahlı bir halk ayaklanmasına her bakımdan hazırlamakla yükümlüdür. Bu görevden kaçınan ya da bu görevi erteleyen bir parti devrimci sıfatına layık olamaz.

Şüphesiz, böyle bir politika emekçi sınıfların düzenden kopuş sürecini hızlandıracak olan seçimleri BOYKOT politikasıyla tamamlanırsa anlamını bulur. Önümüzdeki seçimlerin genel değil, yerel olması bu gerçeği değiştirmiyor. Zira, burjuvazinin yerel seçimlere yüklediği misyon genel seçimlere yüklediği misyonla aynıdır: Sokakları temizlemek.

Seçim Değil Devrim

Belediyeler, muhtarlıklar vb. kurumlar düzenden ayrı, demokratikleştirilmeye müsait, “yerel iktidar” kurumları haline getirilebilecek kurumlar değil, aksine düzenin köylere kadar yayılmış, merkezi iktidara sıkı ilişki içinde, merkezi iktidara tabi ve onun tamlayıcı unsuru durumundaki kurumlardır. Onların yerel inisiyatifi, “özerk” hareket etme kabiliyetleri, ancak bu sınırlar ve ilişkiler çerçevesinde mümkündür. Bu ilişki ve sınırların dışına çıkma eğilimi gösteren istisna örneklerin başına neler geldiğini 70'li yıllarda Fatsa ve Diyarbakır örneğinde; günümüzde ise sayısız örnekte gördük. Merkezi iktidar, bu konuda istisnalara dahi yaşama şansı tanımıyor. Görevden alma, zindana atma ya da başka “etkili yollar” merkezi iktidarla kazara çatışma durumuna düşenleri “hizaya getirmenin” yöntemleridir. Bu

konuda Türkiye ve K. Kürdistan zengin bir deneyime sahiptir. Kısacası faşist devlet, herhangi bir kurumunun kendi çizdiği sınırlar dışına çıkmasına asla müsaade etmez.

Faşist devletin, geçmişte örneğine sık rastladığımız bu pratiğinin kaynağı en ufak bir devrimci gelişmeden duyduğu korkudur. Şöyle de söylenebilir: Devrimin güçlü baskısı altında bulunan faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı, değil bir devrimci gelişmeye, kendi sınırlarının en ufak bir zorlanmasına dahi tahammül edemiyor. Öyleyse bunların “yerel iktidar” organları oldukları ya da ona dönüştürülebilecekleri iddiası, bu açıdan bakıldığında da katıksız bir yalandır.

Yerel seçimler biçim olarak farklı olsa da içerik olarak genel seçimlerle aynı politik role sahiptir. Bu seçimler de emekçi sınıfları aldatmanın, onların öfke ve enerjilerini sokaktan çekip burjuva kanallara akıtmanın aracı rolünü oynuyorlar. Seçimlere katılım oranı, burjuvazi için, bu nedenle öncelikli önemdedir. Katılım ne denli yüksek olursa, amaçlarına o denli ulaşmış sayacaklar kendilerini.

Leninist Parti proletarya ve diğer emekçi sınıfları bu oyuna gelmemeye çağırıyor. Belediyeler, ne “yerel iktidarlaşma”nın ne de size “hizmet” etmenin aracıdır. Onlar yalnızca burjuva toplumun en yaygın örgütlenmeleri olarak faşist devletin payandasıdır. Sömürü düzenine olan tepkinizi, öfkenizi yumaşatma işlevi görüyorlar. İçinde bulduğumuz koşullarda öfkemizi sandığa değil, sokağa taşmalıyız. Burjuvazinin devrimi önleme manevralarını boşa çıkarmak için bütün dikkatlerimizi, enerjimizi ve zamanımızı bir ayaklanmanın hazırlığına ayırmalıyız.

İşçilerin, diğer emekçi sınıfların ve Kürt halkının politik özgürlüğüne kavuşmasının ekonomik kurtuluşlarının sağlanmasının tek yolu, bütün iktidarı ele geçirecek bir devrimdir. □

SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM

Türkiye ve K.Kürdistan'ın emekçi sınıfları, yeniden bir seçim atmosferine sokuluyorlar. Tekelci sermaye bu amaç için bütün propaganda aygıtlarını devreye sokmuş durumda. Devletin ve sermaye sınıfının emrindeki bütün basın ve televizyon kanalları, büyük bir gayretle bu konuda üzerlerine düşeni yapmaya çalışıyorlar.

Tekelci sermaye sınıfına bu çabasında bir destek de sosyal reformist parti ve örgütlerle Ulusal Kurtuluş Hareketi'nden geliyor. Bu kesim, "devlet ve düzenle uzlaşmanın kanallarını açar, rüşlerini burjuvaziye kanıtlar" umuduyla seçim aldatmacasına destek veriyor. Bunun için seçim kampanyalarına dört elle sarılmış durumdalar. Kapitalist sistemde, tekelci sermaye diktatörlüğü koşullarında muhtarların, belde, ilçe ve şehir belediye başkanlarının "yerel iktidar"ı temsil ettiklerini, yoksul emekçi sınıflar şimdi bu adamlardan öğreniyorlar. Burjuvazinin bile söylemediği böyle bir yalanın ortaya atılmasının nedeni, kitlelerin aldatılmasıdır. Yoksa, sözünü ettiğimiz kurumların ve kurum başkanlarının merkezi iktidarın yanında, "yerel iktidar" anlamında beş paralık bir değerlerinin olmadığını en iyi bilen yine bu sosyal reformistlerdir.

Düzenden Kopuş Eğilimi

Ancak, bütün çabalarına karşın istedikleri etkiyi yaratamamış değiller. Seçimlere bir aydan daha kısa bir zaman kalmış olmasına rağmen o eski seçim kampanyalarından ortada eser bile yok. Burjuva partiler ve diğerleri tüm çabalarına rağmen yoksul sınıflarda seçimlere yönelik bir ilgi yaratamadılar. Yoksul emekçi sınıfların geçmiş yıllardan beri süren düzen partilerinden ve düzenden kopuş süreci partilere ve seçimlere ilgisizlik biçiminde devam ediyor. Hem de artan bir şekilde. Son genel seçimler bu kopuşun en açık ve anlaşılabilir ifadesi olmuştur. Nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıflar ve Kürt halkı, ya sandık başına gitmeyerek ya da ipliği pazara çıkmış burjuva partilerden koparak bu eğilimi ortaya koydular. Emekçi sınıfların eğilimini ortaya koymuş olması anlamında son genel seçimlerin önemli politik etkisi oldu. Seçmenlerin üçte birinden fazlası sandık başına git-

medi. Sandık başına gidenler ise arayış içinde olduklarını "yeni" partilere oy vererek gösterdiler.

Emekçi sınıflardaki bu eğilim bugün de sürüyor. Burjuva partilerin korkunç boyutlardaki maddi harcamalara ve teknik olanaklara rağmen emekçi sınıflarda seçimlere ilişkin bir ilgi yaratamamış olmaları bunun en iyi kanıtıdır. Üstelik bu başarısızlık sosyal reformistlerin ve UKH'nin "sol"dan desteğine rağmen ortaya çıkmıştır. Bu anlamda burjuva partilerin başarısızlığı, sosyal reformist parti ve örgütlerin hanesine de yazılmıştır.

"Seçimler Sokakları Temizler"

Yine de seçim dönemlerinde kitlelerin politikaya olan ilgileri artar; politik bilinç edinmeye daha bir yatkın olurlar. Tam da bu nedenle, proletaryanın devrimci sınıf partisi bu özel döneme ilişkin belirli bir politika izler ve izlemelidir. Sorunun temeli, bu politikanın içeriğinin ne olacağı sorusuna verilecek yanıtta bulunuyor.

Kimileri emekçi sınıfların politikaya artan ilgilerini ve politik bilinç edinmeye yatkın hale gelişlerini seçimlere çeşitli biçimlerde katılışın gerekçesi haline getiriyorlar. Böyleleri seçimlerin sadece bir yönünü, kitleler üzerindeki etkisinin sadece tek yanını öne çıkararak pratik politikada aslında diğerleriyle aynı konuma düşmüş oluyorlar. Pratik politikada böylesilerinin sosyal reformist parti ve örgütlerden hiçbir farkı yoktur. Seçimlerin yukarıda sözünü ettiğimiz yönünden başka etkileri de vardır. Seçimler, kitlelerin, proletaryanın örgütlülük, bilinç ve hazırlık derecesinin barometresi olduğu kadar, özellikle devrimci durum dönemlerinde onları sokaktan çekip düzene bağlama gibi bir işleve de sahiptir. Sosyal reformistlerin ve diğer ortalama sol düşünceye sahip olanların gözlerden saklamaya çalıştıkları şey budur. Oysa proletaryanın, ve diğer emekçi sınıfların sokağa çıkma eğiliminin çok yüksek; Kürt halkının ise zaten serhıldan halinde olduğu 90'lı yılların başında Süleyman Demirel, devlet yönetiminde son derece tecrübeli olan bu yaşlı faşist, bu işlevi şu cümle ile özetlemişti: "seçimler sokakları temizler."

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

DIYARBAKIR'DA TUHAD-FED KONFERANSI

TUHAD-FED'in Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Tiyatro Salonu'nda 7-8 Şubat'ta yaptığı "Demokratik Kurumlaşma Konferansı"na katılmak amacıyla DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) olarak Diyarbakır'a gittik.

Oradaki hewaller bizi çok sıcak karşıladılar. Onca yolu aşmış olmamız bile onlar için anlamlıydı. Hewallerle Konferansa katılımımız konusunda daha önce İstanbul'da görüşmüştük. Başka tutsaklarla yardımlaşma dernek ve kurumlarına da çağrı yaptıklarını, katılmamızın kendilerini çok sevindireceğini söylemişlerdi. Özellikle İmralı'daki, F ve D tiplerindeki ağır zindan koşullarının gündemde olduğu bir süreçte, devrimci önderleri ve devrimci tutsakları sahiplenmenin ne kadar önemli olduğunu bildiğimiz ve bunun ancak gerçek anlamda bir mücadele birliği oluşturarak başaracağımıza inandığımız için, hewallerden davetiye aldıktan sonra Diyarbakır'a gitmiştik. Konferansın ilk günü gözlerimiz tanıdık yüzleri aradı; çünkü burada olanlar bir şekilde, mahkeme kapılarında, cezaevi önlerinde, cezaevlerinde bulunmuş, birbirleriyle karşılaşmış insanlardı. Konferansa Türkiye ve Kürdistan'ın bir çok ilinden delegeler katılmıştı. Tanıdık yüzlerle karşılaşıp kucaklaşmak bizleri sevindirdi.

Konferansın ilk günü gelen mesajlar, TUHAD-FED'in çalışma raporu (TUHAD-FED, TUAD bünyesinde örgütlü bulunan derneklerin bir araya gelerek oluşturdukları bir federasyon), Konferansa ilişkin temel perspektiflerin ve önerilerin sunulduğu çeşitli kurum temsilcilerinin konuşmaları ile doluydu. Konuşmacıların hemen hepsi konuşmalarına 1 Şubat'ta yapılan Hewler katliamını lanetleyerek başladılar. Bunun Kürtlerin birliğine ve statü kazanmasına karşı yapılmış bir saldırı olduğunu belirttiler. Ve yine konuşmacıların hemen hepsi İmralı'da A.Öcalan'a uygulanan tecridi kınadılar; F ve D tiplerinde süren baskıları dile getirdiler.

Konferansa Türkiye'den kurum olarak sadece DETAK katılmıştı. TAYAD ve TUYAB davet edildikleri halde gelmemişlerdi. TAYAD'ın gönderdiği mesaj ise ilk gün okundu. DETAK temsilcisi ilk gün konferansa bir bildirge sundu. Kürsüye geldiğinde orada bulunan herkesi "Merhaba sevgili yoldaşlar" anlamına gelen "Merhaba hewale heja"

diye selamlaması salonda yoğun bir alkışa ve tililer çekilmesine neden oldu. Böylesine coşkulu ve yoldaş sıcaklığının hakim olduğu bir ortamda DETAK temsilcisinin yaptığı konuşma dikkatle dinlendi ve alkışlarla son buldu. TUHAD-FED genel başkanı Nursel Aydoğan'ın "arkadaşımıza bu duygu yüklü konuşmasından dolayı teşekkür ediyoruz" demesi salonda yeniden alkışlara neden oldu. Konuşma sonrası verilen arada, özellikle yaşlı Kürt anaları DETAK temsilcisinin yanına gelerek tanıştılar ve kendi dillerinden içten duygularını ifade ettiler.

Aynı gün akşam Diyarbakır'da konuk edilen DETAK temsilcisi, bir gün sonraki Konferansın ikinci bölümünde de söz alarak kısa bir konuşma yaptı. DETAK olarak daha önce TUAD ve THÖD'e önerdiğimiz İmralı Cezaevi, F ve D tipleri üzerine geniş katılımlı bir panel örgütlenmesini bir kez daha gündeme getirdi. Zindanlara ilişkin herkesin yapabileceği çok şey olduğunu, bazen örgütlerin insanları harekete geçirdiğini, bazen de kişilerin örgüt yaratabildiğini söyledi. DETAK temsilcisinin konuşması yine alkışlarla karşılandı.

Kürt analarının kendi anadillerinde yaptıkları konuşmalar, herkesi duygulandırdı; çünkü onlar, kelimenin tam anlamıyla yüreğin diliyle konuşuyorlardı.

TUHAD-FED'in konferansında bir çok karar önergesi sunuldu. Bunlar ağırlıklı olarak, zindanlardaki baskı ve yalıtma politikalarının gündeme taşınması, Ankara'ya bir yürüyüşün örgütlenmesi, diğer tutsak örgütlenmeleriyle ilişkiye geçilmesi, zindandan çıkanların istihdam edilmesi, eğitim çalışması vb. idi. Bunların hangilerinin kararlaştırıldığını bilmiyoruz; çünkü konferans geç saate uzadı ve bizim çıkmamız gerekiyordu.

Diyarbakır'dan, hewallerden çok içten ve sıcak duygularla ayrıldık. Zindanlarda devrimci ve yurtsever tutsakların verdikleri mücadeleyi halklarımızın gündemine daha çok sokabilmek için halkların mücadele birliğinin şart olduğunu bir kez daha anladık. Bunun için DETAK'a ve TUHAD-FED'e daha fazla sorumluluk düştüğünü pratik olarak gördük. Önümüzdeki dönem mücadele birliğinin somut adımlarını atmak dileğiyle...

“Gerçek Özgürlük En Son Tutsak Özgür Olduğunda Başlayacak”

DETAK Temsilcisinin 7 Şubat'ta Diyarbakır'da TUHAD-FED Konferansında Yaptığı Konuşma:

“Merhaba Dostlar, Yoldaşlar;

Merhaba yüzyıllık acılarımızla, yaralarımızla birbirimize bağlı olduğumuz yiğit toprakların yiğit insanları. Merhaba Mazlumların, Mahirlerin, Denizlerin, İboların yoldaşları... Hepinizi Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) adına sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Afrikalı bağımsızlık savaşçısı Amilcal Cabral, bir şiirinde “Gerçek özgürlük en son tutsak özgür olduğunda başlayacak” diyor. Bu anlamıyla düşündüğümüzde, hiçbirimiz gerçek anlamda özgür sayılmayız. Çünkü üzerinde yaşadığımız topraklarda binlerce devrimci tutsak zindanlarda tutuluyor. Ve bunların arasında devrimci önderler de var. Açık ki, bizler gerçek anlamda özgürleşmek istiyoruz, her şeyden önce onlara sahip çıkmalı ve onların özgürleşmesi için mücadele etmeliyiz. Unutmamalıyız ki, devrimci tutsaklar özgürleştirilmeden, emekçiler özgürleşemez. Ve yine unutmamalıyız ki, önderlerine sahip çıkamayan proletarya ve emekçi halklar zafer yüzü göremez. Bugün dört duvar arasında, hücrelerde tutulanlar, bizim dünümüz, bugünümüz ve geleceğimizdir. Hücrelerde sessiz bir şekilde imha edilmeye çalışılan şey devrimin moral gücüdür.

19 Aralık öncesi cezaevleri devrimin moral kaleleriydi. Orada kan, can pahasına kazanılan statü, halklarımıza büyük bir moral veriyordu. Halklarımız, her koşul altında direnen ve mücadeleyi kazanan devrimci tutsakları kendilerine örnek alıyordu. Dönemin Başbakanı “cezaevlerine hakim olmadan sokaklara hakim olamayız” diyordu. Bunun anlamı açıktı, cezaevleri sokakları hareketlendiriyordu. Devrimci tutsakları işçi ve emekçilerden koparıp yalıtılabilmek amacıyla cezaevinde bir çok katliam gerçekleştirilmişti; ama 19 Aralık bunların en acımasızı, en vahşisi oldu. Ve bir yönüyle hala devam ediyor.

F Tiplerinden sonra şimdi D Tipleri açıldı. “Mezarlık Tipi” denilen bu zindanlarda tutsaklar bir kat daha ağır tecrit koşullarında tutuluyorlar. Şu anda Diyarbakır ve Denizli’de açılan bu zindanlar, devrimci tutsakların nasıl bir imha politikasıyla karşı karşıya olduklarını gösteriyor. Eğer işçiler ve emekçiler, devrimci tutsaklara sahip çıkmazlarsa devlet politikasının amacına ulaşması işten bile değildir.

Büyük komünist önder Dimitrov’un bir sözü var: “Bir insan

malını kaybetmişse bir şeyini kaybetmiş demektir/ Onurunu kaybetmişse çok şeyini kaybetmiş demektir/ Yüreğini kaybetmişse her şeyini kaybetmiş demektir” diyor. İşte şimdi üzerinde yaşadığımız topraklarda burjuvazi, zindanlarda uzun mücadeleler sonucu elde etmiş oldukları statüyü kaybeden devrimci tutsaklara, şimdi onurundan ve yüreğinden vazgeçmesi için baskı yapıyor.

F tiplerinde baskılar devam ediyor. Şimdi bu baskıların hukuki kılıfı da hazırlanıyor. Yeni Ceza İnfaz Yasası meclise gönderilmek üzere hazırda bekletiliyor. Gereken tepki gösterilmediği takdirde, mecliste onaylanıp yürürlüğe girmesi mümkün. Bu yasaya göre devrimci tutsaklar yıllar sonra yeniden tek tip elbise giymeye zorlanacaklar.

Dostlar, yoldaşlar,

İmralı’da ağır tecrit koşulları devam ediyor. Bir halkın umutları bir adada hapsedilmek, çürütülmek ve bitirilmek isteniyor. Ulucanlar’da esaret altında tutulan da bir halkın umutlarıdır. Tüm gelişmeler, zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesinin ne kadar hayati bir öneme sahip olduğunu gösteriyor.

Baskılar karşısında direniş de devam ediyor. İmralı’da ve F tipi zindanlarda beyni koruyarak ve daha da örgütleyerek geçirilen her gün, kendi içinde bir zaferdir.

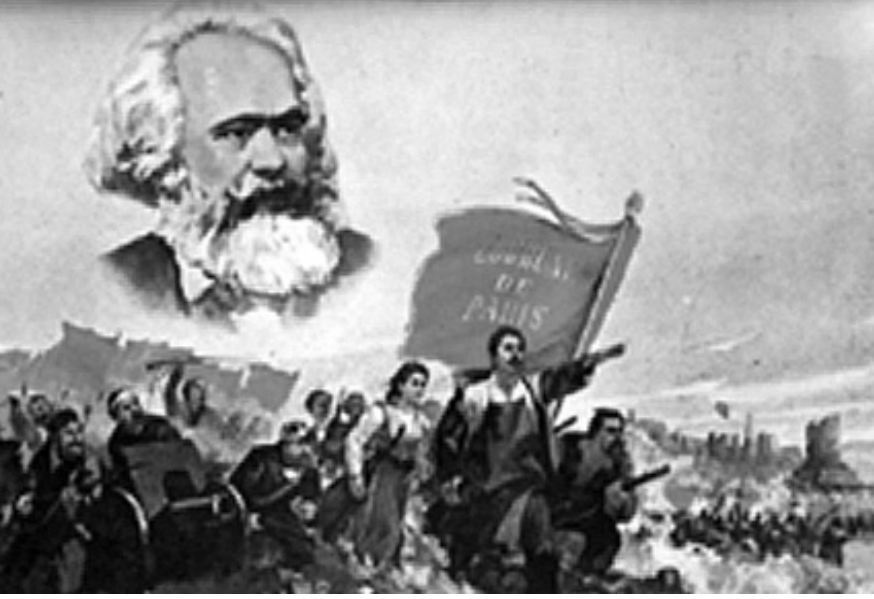
Şu anda F tipi zindanlarda Ölüm Orucu sürüyor. Sürecin başından bugüne değin 107 devrimci tutsak ölümsüzleşti, yüzlencesi hafıza kaybına uğradı, sakat kaldı. İçeride büyük bir direnme savaşı veriliyor. Biz, şu anda burada konuşurken Ölüm Orucunda bulunan yoldaşlarımız bir günü daha aç ve büyük acılar içinde geçiriyorlar. Buna rağmen onlar insanlığın en büyük kavgasını vermeye devam ediyorlar. Yaşamı, uğruna ölecek kadar çok sevenler, yaşamlarını ortaya koyarak devrimimiz için ölümsüz örnekler yaratıyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem, içinde bulunduğu sıçramalı çöküş sürecini engelleyebilmek için bütün dünya halklarına karşı 3. Dünya Savaşı başlattı. Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar bu süreçten bağımsız değil. Ancak hala devrim ve sosyalizm için ölmeye hazır savaşçılar olduğuna göre, emperyalist-kapitalist sistemin bu yeni evrede ömrü uzun olmayacaktır.

Kazanan proletarya ve emekçi halklar olacaktır.

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!”**

“EN SONUNCU KAVGA”YA DOĞRU

Bundan yaklaşık yüzotuzbeş yıl önce, Fransız burjuvazisi, Prusya burjuvazisiyle birlik halinde Paris sokaklarını Komünarların kanlarıyla sularken, Euguen Pottier, bir çatı arasında, yitirilen Paris Komünü'nün derin acısı içinde işte böyle diyordu: Bu Kavga En Sonuncu Kavgamızdır Artık...

Tarihsel anlamda bu sözlerin doğruluğundan şüphe yoktu. Sınıflı toplumların tanık olacağı son iki sınıf, proletarya ile burjuvazi tarih sahnesine çıkmışlardı ve proletarya şahsında ezilen ve sömürülen sınıflar, sömürücü sınıfların son temsilcisi olan burjuvaziye karşı kızıl bayrağı açmışlardı. Bu, ezilen ve sömürülen sınıfların ezen ve sömüren sınıflara karşı en sonuncu kavgasıydı artık.

Ne var ki, Enternasyonal'in sözlerinin yazarı ifade etmemiş olsa da, bu kavga tek bir çarpışmadan ibaret değil, yüz yıllar sürececek bir çarpışmalar dizisini kapsayacaktı. Bu anlamda, Paris Komünarlarının Fransız burjuvazisine karşı giriştikleri savaş, en sonuncu kavganın bir ilk adımıydı.

Paris Komünü'nden sonrası biliniyor... Yüzotuzbeş koca yılı kapsayan devrimler, karşı devrimler, iç savaşlar, isyanlar, ayaklanmalar... İki dünya savaşı, on milyonlarca insanın yaşamına mal olan kurtuluş savaşları... Kısacası, benzersiz bir çarpışmalar yüzyılı. Henüz bitmiş de değil.. Hangi biçimlere bürünmüş, ve hangi biçimler altında ortaya çıkmış olsalar da, bütün bunların, proletaryanın burjuvaziye karşı en sonuncu kavgasının çarpışmaları olduğu kesindir.

Tarihsel evrim düz bir çizgi izlemez. Tarihsel evrimin iniş çıkışlarla dolu olduğu biliniyor. Ne var ki şu nokta göz ardı edi-

liyor: Tarihsel evrimin düz bir çizgi izlemeyeceği ne kadar doğruysa, evrim sürecinin nitel bir sıçramanın koşullarını oluşturduğu; belli bir gelişme sürecinden sonra nitel sıçramanın kaçınılmaz olduğu da bir o kadar doğrudur.

İnsanlık tarihi, işte şimdi, bu nitel sıçramanın eşiğine gelmiş bulunuyor. Kapitalist üretim tarzı, tüm tarihsel gelişmesi sonucu, kendinden sonraki üretim tarzının, daha üst ve gelişmiş toplum biçiminin maddi ve teknik koşullarını her yönüyle hazırlamıştır. Bu, insanlık tarihinde bir “Yeni Evre”nin kendisinden başka bir şey değil. Ancak, tüm bir tarihsel evrimin hazırlamış olduğu nitel sıçramanın kendiliğinden, bir hamlede ve kansız-kavgasız gerçekleşeceğini sanmak, büyük bir yanlışlı olur. Aksine, bu sıçrama, sınıfların bilinçli ve örgütlü mücadelesi sonucu, son derece kanlı çarpışmalarla geçecek bir süreci kapsayacaktır. Fakat her şeye rağmen bu, Enternasyonal marşında ifade edilen ve kelimenin gerçek anlamında “En Sonuncu Kavga”dır artık...

İşleri bu noktaya getiren, kapitalist üretim tarzının bizzat kendisidir. O, kendi gelişmesinin kaçınılmaz bir sonucu olarak kendi yıkılışının tüm koşullarını hazırlamıştır. Onun tarihsel görevi, insan emeğinin ürettiğini hiçbir sınır tanımadan geliştirmektedir. Ancak, kapitalist üretim tarzının çelişkili yapısı, onu çoğu zaman bu tarihsel görevine ihanet etmeye zorlar. Çoğu zaman insan emeğinin ürettiğini engellemekle karşı karşıya kalır ve kapitalizm, bunu yaptıkça, aslında gittikçe yaşlandığını ve miadını doldurduğunu göstermiş olur.

Burjuvazi Her Yerde Saldırı Halinde

Dünyadaki bütün kapitalist ülkelerin burjuvazisi, her yerde, dünya proletaryasına ve diğer ezilen sınıflarına karşı tarihinin en sert ve en kanlı saldırısını başlatmış durumda. Burjuvazinin, dünyanın her karış toprağında proletarya ve diğer sömürülen sınıflara karşı saldırıya geçmiş olması, bu kavga evrensel bir nitelik kazandırıyor. Dünyanın her kıtasında ve her kapitalist ülkesinde ezenlerle ezilenler, sömürülenlerle sömürenler arasında kıyasıya bir savaş yaşanıyor. Bu bir “Dünya İç Savaşı”dır.

Bu savaşın en somut biçimlerinden birini ABD emperyalizminin dünya proletaryası ve emekçi halklarına karşı başlattığı savaşta görüyoruz. ABD emperyalizmi, öncesi bir yana, 11 Eylül saldırısını kendi eliyle tezgahlayarak önce bir savaşın zeminini oluşturdu, sonra da savaşın kendisini başlattı. Sanıldığının

aksine, bu savaş, Afganistan ve Irak'ın işgalinden ibaret değil. ABD emperyalizmi, kendi yoksul emekçi halkları da dahil, dünyanın tüm emekçi halklarının kazanılmış haklarını gasp etmek, sömürüyü yoğunlaştırmak ve bunu polis-mahkeme-zindan aygıtlarının terörüyle yapmak sözünü ettiğimiz savaşın bir biçimiye, diğer kapitalist ülkelerin burjuvazisine emekçi sınıflara karşı savaşta yardım etmek, onları saldırıya yüreklendirmek, vb. savaşın bir diğer biçimidir.

Ancak, işaret ettiğimiz gibi, saldırı halindeki tek güç, ABD emperyalizmi değildir. Latin Amerika'dan Asya'ya, Afrika'dan Avrupa'ya kadar bütün ülkelerin burjuvazisi ezilen sömürülen emekçi sınıflara karşı yoğun bir saldırı halindedir. Saldırı çok farklı biçimlerde olabilmektedir. Özelleştirmeler, kazanılmış hakların gaspı, sömürünün yoğunlaştırılması, örgütlülüğün çeşitli yollarla dağıtılması vb. saldırının aldığı biçimlerden sadece bir kaçıdır.

Son Örnek Almanya

Burjuvazi, toplumsal servetin tüm kaynaklarını yağmalayarak, emperyalist tekellere peşkeş çekerek, sömürüyü yoğunlaştırmaya çalışıyor. Latin Amerika'nın ve Asya'nın bağımlı ülkelerinde bu süreç en çıplak ve gözle görülür haliyle sürüyor. Şimdi bunlara Avrupa'nın emperyalist-kapitalist ülkeleri de katılmış durumda.

Fransa'dan İngiltere'ye, Hollanda'dan İsviçre'ye kadar bütün Avrupalı emperyalistler, kendi proleter sınıflarının büyük mücadeleler sonucu yüzyıl önce kazanmış olduğu hakları şimdi birer birer geri almaya çalışıyorlar. Sosyal yardımların kesilmesi, eğitim, sağlık gibi temel hizmetlerin özelleştirilmesi ve paralı hale getirilmesi, işsizlik parasının kısıtlanması vb. saldırı alanlarından sadece birkaç örnektir.

Almanya, şimdi bu emperyalist devletlerden bir adım daha ileri giderek, çalışma sürelerini uzatmaya çalışıyor. Büyük mücadeleler sonucu, Metal işkolunda kazanılmış olan haftada 35 saatlik çalışma süresini Metal işkolu kapitalistleri, haftada 40 saate çıkarmaya çalışmaktalar. Metal işkolu kapitalistlerinin bu saldırısına Alman işçi sınıfı uyarı grevleriyle karşılık verdi. Geçtiğimiz haftalarda 80 bin metal işçisi uyarı grevi yaparak metal işkolu kapitalistlerini uyardı. Arkasından sadece Kuzey Ren Vestfalya'da 290 fabrikada 40 bin ve Bavyera eyaletinde 25 bin işçi iş bıraktı.

Alman işçi sınıfıyla Alman kapitalistleri arasındaki bu kavganın şiddetini tarafların kararlılığından anlamak mümkün. İşçiler "*Taleplerimizi sonuna kadar savunacağız, patronların talepleri karşısında geri adım atmayacağız. Bu uyarı hem işverenlere hem de sendika yönetimine*" sözleriyle kararlılıklarını ortaya koyarlarken, kapitalistler de "*haftalık çalışma süreleri 5 saat daha uzatılmazsa, o zaman ücret sözleşmesini de imzalamayız*" diyerek karşılık veriyorlar.

Alman burjuvazisinin çalışma sürelerine el atmış olması, saldırının içeriği ve şiddeti açısından son derece anlamlıdır. Çünkü, burjuvazi, bugüne kadar çok çeşitli yönlerden işçi sınıfına saldırmakla birlikte çalışma sürelerine el atma cesaretini hiçbir yerde gösterememişti. Çalışma sürelerinin uzatılması isteği, sömürünün en hayasız ve en açık biçimde sürdürülme isteğinden başka bir şey anlatmaz.

Saldırının Kaynağı

Dünya burjuvazisinin bu çok geniş kapsamlı saldırısı, çok farklı nedenlere bağlanmaktadır. Kimileri bu saldırıyı emperyalistler arası rekabette avantaj sağlama çabasına bağlıyor, kimisi Sovyetler Birliği'nin dağılmasına bağlıyor. Kimisi ise burjuvaların açgözlülüğü gibi özelliklere bağlıyor.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının özellikle de Avrupalı emperyalistleri sosyal haklara saldırıda cesaretlendirdiği doğru olabilir. Ama bu, saldırının nedeni olamaz. Keza, emperyalistler arası rekabetle avantaj elde etme; bunun için sermaye birikimini hızlandırma amacı bu saldırının amaçlarından biri olabilir, ama tek ve başlıca nedeni olamaz. Tek tek görüngelere takılmak ama bütün biçimleri birleştiren ortak temeli görmezlikten gelmek, sık düşülen bir hatadır.

İleri sürülen savların her biri tek başına doğru olmakla birlikte, bütünü ifade etmekten uzaktır. Gerçek neden şu ki, kapitalist gelişmenin günümüzde varmış bulunduğu boyutlar nedeniyle kapitalist meta üretiminin temelleri bütün dünyada sarsılmaktadır. "Kapitalist üretimin gerçek engeli sermayenin kendisidir" ve aslında kendisi bir birikim sürecinden başka bir şey olmayan kapitalist üretim süreci, bu engeli sürekli büyütmeden edemez.

Sermayenin bir kutuptaki korkunç büyümesine öteki kutupta eşlik eden korkunç boyutlardaki sefalet, açlık, yaşamdan kovulma ve yıkım, kapitalist meta üretimini temellerinden sarsan başlıca nedendir. Dünya burjuvazisi bu duruma son vermek için sömürüyü yoğunlaştırmaktan başka bir yola başvuramaz. Çünkü "sömürü yoğunluğunun belli bir noktanın altına düşmesi, kapitalist üretim sürecinde rahatsızlıklara, kesintilere yol açar, bunalımlar ve sermaye tahripleri görülür". Burjuvazi bu durumdan kaçınmak için, sürekli büyüyen sermayeye denk gelen sürekli yoğunlaşan bir sömürü gerçekleştirmek ister. Ve böyle yapmakla o, asıl tüketiciler kitlesini yıkıma uğratar, kendi pazarını kendi eliyle tahrip etmiş olur. Meta üretiminin temellerini sarsan temel çelişki işte burada yatar. Çünkü, Marx'ın sözleriyle ifade ederse:

"Bütün bunalımların son nedeni, daima kapitalist üretimin üretici güçleri sanki yalnız toplumun mutlak tüketim gücü bu güçlerin sınırını teşkil edermişçesine geliştirme çabasına zıt olarak, kitlelerin yoksulluğu ve sınırlı tüketimidir."

Dünya burjuvazisi, bunalımdan kurtulmak için sömürüyü yoğunlaştırırken, demek ki, çok daha büyük ve yıkıcı bunalımların koşullarını da oluşturmuş oluyor.

Öte yandan, dünya proletaryası ve ezilen, sömürülen halklar, dünya burjuvazisini bu saldırısına sessizce boyun eğiyor değil. Latin Amerika'dan Asya'ya, Afrika'dan Avrupa'ya kadar emekçi sınıflar kendilerini derin bir yoksulluk ve sefalet iten burjuvaziye karşı ayaklanıyorlar. Üretici güçlerde, bilimde, teknikte, ulaşım ve iletişimde ulaşılmış bulunan dev gelişme; buna eşlik eden sermayedeki dev büyüme; karşı kutupta aynı dev boyutlarda biriken, sefalet, bize yeni ve daha ileri bir toplumun tüm koşullarını veriyor. Kapitalist üretim tarzının yaşamdan kovduğu ve derin bir sefalet ittiği emekçi sınıflar, bu topluma ulaşmak için ileri atılmış durumdadır. Tam da bu nedenle, "Bu Kavga En Sonuncu Kavgamızdır Artık"□

ÇALIŞMA NOTLARI:

ESNEK ÇALIŞMA/ESNEK ÜRETİM

III. BÖLÜM

3-Esnek Üretim Karşımıza Hangi Biçimlerde Çıkar? (Sayısal Esneklik ve Ücret Esnekliği)

Daha önceki bölümlerimizde “Esnek çalışma nedir? Esnek çalışma yeni bir kavram mı” ve “Kapitalizmi esnek üretim modeline zorlayan etmenler nelerdir” konularını ele aldığımız yazı dizimizde iki bölümlük yeni bir konuyu inceleyeceğiz. Esnek üretimin uygulamada karşılaştığımız biçimleri olan sayısal esneklik, ücret esnekliği, fonksiyonel esneklik, çalışma süresi esnekliği ve uzaklaştırma stratejileri konularının bu sayımızda ilk iki grubunu ele alacağız.

Esnek çalışmanın, kapitalizmin daha fazla kar amacıyla çalışma koşullarını, ücretleri ve çalışma hukukunu kendi lehine esnetmesi olduğunu işlemiştik. Kapitalist için esneklik anlamına gelen tüm bu yöntemlerin, iş yaşamında işçi için tam bir saldırı ve katılık olduğunu örnekleriyle göreceğiz.

Esnekliğin tek bir tanımı olmadığı gibi, gruplara ayrılması da tek bir biçimde mümkün değildir. Esnek üretim, süreç içinde yeni kavramlarla karşımıza çıkıyor. Yalın üretim, bütünsel kalite yönetimi, yüksek performanslı çalışma sistemi, iş mükemmeliyeti, yeniden yapılanma gibi kavramlar ve kalite kontrol çemberleri, kendini yöneten takım gibi çok sayıda alt uygulamalar, yeni üretim organizasyon sistemleri bu dönemin parçalarını oluşturmaktadır. Tercih ettiğimiz bu gruplandırma, konuyu bütünüyle kapsamaktadır. Uygulamada bazen birlikte bazen de birbirini destekler biçimde kullanılmakta, bazen de hepsi bir arada aynı işyerinde görülmektedir.

Sayısal Esneklik

Açık bir ifadeyle, patronun istediği kadar işçiyi işe alma ve işten atma serbestisini genişletmeyi, iş güvencesini ortadan kaldırmayı öngören bu yöntemde, bir kapitalist, işçi alım ve çıkarımında yasal ve sendikal engellerle ne kadar az karşılaşarsa, o kadar sayısal esnekliği uyguluyor demektir.

En yaygın biçimiyle Almanya’da uygulanan bu yöntem, kapitalist için sadece ihtiyaç duyduğu sayıda işçiyi, ihtiyaç duyduğu sürede çalıştırması olarak bilinir. Bu biçim, ücret esnekliği, uzaklaştırma stratejileri vb. yollarla desteklenir. Almanya’da uygulanan biçimiyle, burjuvazi daha yoğun olduğu dönem ya da saatlerde daha fazla işçi çalıştırmak için yedek işçi bulundurur ya da bu yedek işçileri sağlayan taşe-

ronlarla çalışır. Sürekli ihtiyaç duyduğu çekirdek işçi grubunu oluşturur ve onlara özel bir statü verir. Bu aristokrat işçi grubu, onun için hem kafa hem kol emeğini bütünüyle sömürebileceği, işçiler içinde denetleyici rakip bir katmandır. Böylece kapitalist hem işçiler arasında bölünme yaratır hem de artı-değer sömürsünü artırır.

Sayısal esneklik ülkelerimizde de türlü biçimlerde kullanılmaktadır. Yeni sömürge diğer ülkelerde de olduğu gibi, “kayıt dışı çalışma” denilen sömürünün en vahşi biçimi karşımıza çıkıyor. Mevsimlik çalışma (özellikle tarım ve tekstil alanında), gün içinde çalışma saatinin kısılması, dolayısıyla ücretlerin ve sosyal güvencelerin de gasp edildiği yöntemler, kadın ve çocuk emeğinin sömürülmesi, taşeron çalışma, sayısal esnekliğin kullanıldığı yöntemlerdir.

Emperyalist ülkelerde de sayısal esneklik yönteminin kullanılması ve hukuksal destek yollarının açılması, kapitalistlerin “ihtiyaç fazlası” ya da “şişkin kadro” diye tabir ettikleri işçileri işten çıkartmalarıyla sonuçlandı. Böylece daha az işçiyle daha fazla iş gerçekleşmiş oldu. “Müesseseyi kurtarmak” demagojisi ya da zor yoluyla tepkileri bastırmak yetmedi; sermaye uluslararası alanda emeğe karşı bir saldırı başlattı. Bunun karşısında işçilerin enternasyonal dayanışmasının ilk adımları atıldı. Genellikle aynı uluslararası tekelin tüm ülkelerdeki işçilerine aynı anda saldırısı, eylemleri birleştirdi.

Kısaca sayısal esneklik, iş güvencesine ve işçinin güvenlik sistemlerine saldırıdır. İletişim alanındaki esneklik dayatması, bu konuya uluslararası ölçekte iyi bir örnektir. Aşağıdaki örnekler, emperyalist ülkelerdeki büyük saldırıları, sayısal esnekliği getirmeye çalışan, böylece yılların kazanımlarından bir çırpıda kurtulmaya çalışan kapitalistlerin gerçek niyetlerini ve aynı zamanda bunalımlarını göstermektedir.

Thatcher döneminde, British Telecom tarafından 130 bin işçi işten atılmış ve telefon fiyatlarının büyük zamlar görmesiyle beraber toplu sözleşmeler kaldırılmış, yerine kişisel sözleşmeler ve esnek çalışma getirilmiştir.

Grup Telefonica, özellikle İspanya, Portekiz ve İtalya’da büyük yatırımlar yapmış bir tekelemdir. Merkezi İspanya’da olan bu tekel, yıllardan beri çalışanların sayısını en aza indir-

me politikası izlemektedir. Sadece 1994 yılında işten atılanların sayısı 2 bindir. Şirketin uyguladığı programlara göre çalışanların sayısı yüzde 50 oranında azaltılacaktır. Daha şimdiden, yaşı 52 ve üstünde olanları işten atarken, Peru'da çalışanların yüzde 50'sini işten atmış bulunmaktadır.

Kanada'da Bel Canada adlı tekel, 1995 yılında 10 bin kişiyi işten çıkaracağını duyurdu. Bu sayı, tekel bünyesinde çalışan toplam işçi sayısının dörtte biri anlamına gelmektedir. Şirket "rekabet baskılarından" dolayı işçileri attığını sözcüleri aracılığıyla defalarca açıklamıştı.

Yeni Zelanda'da Ameritech ve Bell Atlantic, Telecom New Zeland'ı satın aldılar. Bu gelişmenin hemen ardından yeni patronların ilk yaptığı iş sendikaları dağıtmak oldu. 400 çalışanın dışında binlerce işçi işten atıldı. Yapım, onarım, satış işleri taşeron şirketlere yaptırılıyor. Bu arada tutulan 400 kişinin toplu sözleşme yapmadıklarını ve kişisel sözleşmeler yaptıklarını belirtmek gerekiyor.

Hollanda tekeli KPN-Royal Dutch Post 1994 ve 1997 yılları arasında telekomünikasyon alanında çalışan 3 bin kişinin işine son verdi.

İsveç şirketi olan Telia ise 1990 yılından bu yana toplam 50 bin çalışandan, 22 bin kişiyi işten atmıştır ve atmaya da devam etmektedir. Şirket yaptığı açıklamalarda "teknolojik" gelişmeleri ve "rekabet baskılarını" gerekçe göstermektedir.

Yunanistan OTE ise Romanya'da Romtelekom'un yüzde 35'ini satın alıp yönetime el koyduktan hemen sonra 3 bin 700 kişiyi işten attı. OTE, Romtelekom'la yaptığı anlaşmada çalışanların sayısının düşürülmesini anlaşmanın temel şartlarından biri olarak satış sözleşmesine geçirmiş.

Ücret Esnekliği

Ücretlerin sayısal ve fonksiyonel esnekliği destekler biçimde toplu iş sözleşmesine aykırı tarzda patron tarafından kişiye/gruba göre azaltıp çoğaltarak yeniden düzenlenmesidir. Bu esneklik genellikle "iş değerlendirmesi" adı altında gösterilip, ayrı sözleşmelere kadar uygulanabilmektedir; daha çok işçiler arası rekabeti geliştirip, bölmek amaçlı kullanılır.

Ücret esnekliği, çekirdek işçi grupları oluşturarak, işçinin çalışması üretim hızına göre ücretlendirilerek ya da ücretler işçilere baskı oluşturacak şekilde azaltıp çoğaltılarak uygulanır. Performans değerlendirmesine bağlı ücretin

yaygın olarak kullanıldığı yöntemde de ücretler, yöneticiler tarafından keyfi bir biçimde azaltılıp çoğaltılarak işçiler arası rekabet geliştirilir. Ekip çalışmalarında da kullanılan performans değerlendirmesinde aynı rekabet bu kez işçi grupları arasında geliştirilir. Bu yöntemle üretimine yabancılaşmış isteksiz çalışan işçiyi çalışmaya zorlamak, birlik ve dayanışmanın önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Burjuvazinin işçileri kendi sınıf kardeşlerine karşı ajanlaştırma ve grev kırmada da bu yol kullanılıp bilinçsiz, çürümüş unsurlar satın alınmaktadır.

Kapitalizmin ilk gelişim yıllarından bugüne kullanılmakta olan parça başı

ücretlendirmede de durum aynıdır. En yaygın ücret esnekliği biçimi olan parça başı ücrette, gerek işyerinde gerek evde çalışanlar iş saatine göre değil ücretlerini ürettikleri metanın miktarına göre almaktadırlar. Başlangıçta işçinin bağımsızlaştığı, ürününe hakim olduğu ve zamanını istediği gibi kullandığı bir süreçmiş gibi görünse de, aksine uygulamalar işçinin bağımsızlaşmak bir yana, yaşayabileceği kadar üretmek için 12 saati aşan çalışmalara zorlandığı görünmektedir.

Parça başı ücret de denilen, ülkelerimizde sıkça karşılaştığımız ücret esnekliğini Marx Kapital'de şöyle açıklıyor:

"...Pbü (Parça başı ücret), zamana göre ücretin değişikliğe uğramış biçimlerinden başka bir şey değildir.

...Pbü biçimi aynen zamana göre ücret biçimi gibi akıldışıdır. Pbü, aslında, belirli bir değer ilişkisi ifade etmez. Bu nedenle de, bir parçanın değerinin onda somutlaşan emek zamanı ile değil, tersine emekçinin harcadığı emek zamanının ürettiği parça sayısı ile ölçülmesi söz konusudur. Emek, zamana göre ücrette, doğrudan doğruya devam ettiği süreyle, pbü de ise, belli bir zaman süresinde somutlaştığı ürün miktarıyla ölçülür Pbü bu yüzden zamana göre ücret biçiminin yalnızca değişmiş bir şeklidir.

...Pb fiyatın tam olarak ödenebilmesi için bu niteliğin ortalama bir yetkinlikte olması gerekir. Pbü bu açıdan ücret indirimleri ile kapitalist aldatmacanın en verimli kaynağı haline gelir.

...Eğer emekçi, ortalama bir verim gücüne sahip değilse ve her gün belli asgari bir miktar iş çıkartamaz ise kendisine yol verir." (Marx, Kapital, Cilt I, Parça Başı Ücret)

YUTULMA SIRASI KİMDE?

“Tekeller, kendisinden çıkmış oldukları serbest rekabeti yok etmiyor; onun üstünde ve yanında var oluyor; böylece de iyice keskin, sürekli sürtüşmelere, çatışmalara yol açıyor.” (Lenin)

Uzan Grubu'na ait Star TV ve Gebze'deki Standart Alüminyum Fabrikası'nın çalışanları maaşlarını alamamak için açlık grevi yapıyorlar. Samsun ve Urfa'daki çimento fabrikalarının hesaplarının dondurulması ve hammadde alımının engellenmesi nedeniyle çalışanlar “çalışmak ve üretmek istiyoruz”, “işsizlik ordusu kabarıyor” istemleriyle eylem halindedir. İşçilerin ileri sürdükleri talepler, Uzan Grubu'na ait gazete ve televizyonlar aracılığıyla ‘cumhuriyet için’ ya da “işimizi, ekmeğimizi kaybetmek istemiyoruz” gibi söylemlere büründürülüp, kendi sınıf çıkarları için kullanılıyor ya da kullanılmaya çalışılıyor.

Tekeller arası rekabet savaşımında hemen hemen her şeyini yitirme noktasına gelen Uzan Grubu için bu, “rekabet masalarına” güçlü oturabilmek için bildik bir oyun. Ama bizi asıl düşündüren ve üzen, işçi sınıfına ve ezilenlere “öncülük” iddiasında olan kimi dost çevrelerce yapılan kendiliğinden bilinçleri ile eylem yapan işçilerin “aldatılmışlığından”, “Star yalakalığından”, “Uzanlara maşa olmalarından” dem vuran haberler.

Tekelci veya tekel öncesi kapitalist üretimin olmazsa olmaz öğeleri, sermaye, hammadde, üretim aracı, işgücü ve bunlarla birleştirilen enerjidir. Kapitalist üretimin gerçekleşmesi için saydığımız bu öğelerden herhangi birinin ya da bir kaçının üretim sürecinden “koparılması”, üretimin durmasına ve üretim aracının mülkiyetini elinde bulunduran burjuvanın, kapitalist rekabetten dolayı yok edilmesine ya da bir başka burjuva tarafından yutulmasına neden olur. Kapitalist sistemde te-

kelci rekabet yasaları buna hizmet eder.

1993 yılının Şubat ayında Toplu Konut ve Kamu Ortaklığı İdaresi'nin açtığı ihalede Çukurova Elektrik hisselerini alıp yönetime gelen Uzan Grubu, yapılan sözleşme sonucunda 2058 yılına kadar ÇEAŞ'ın sahibi oldu. Adana, Mersin ve Antalya'da (Bunlar, Akdeniz bölgesinin en önemli sanayi şehirleridir) elektrik üretim, iletim ve dağıtımını yürüten ÇEAŞ ve KEPEZ'den ÇEAŞ 0,5 cente ürettiği elektriği TEDAŞ'a 1 cente satıyordu. Dünyada hidroelektrik santrallerde enerjinin kilowatsaat maliyeti anahar teslim 750-1000 dolar arasında iken, Berke Barajı'nda (yap-ışlet-devret modelince Uzanlar tarafından yapılan baraj) bu rakam 1800 dolar tutarında. Uzanlar Grubu'nun bu sanayi kentlerinde elektrik sektöründe elde ettiği karı, daha önceki yıllarda zarar ile kapatan şirketlerden ÇEAŞ'ın 2002 yılındaki net karı 100 trilyon 532 milyar. Tüm bunlar göz önüne alındığında enerji ve inşaat sektöründe büyümenin altında işte bu rakamsal gerçekler yatmakta.

Emperyalizme bağımlı tekellerin iştahını kabartan bu büyümenin ve karın sonucunda; aralarında Enerjisa, İskenderun Çimento, Bossa, Toros Enerji, Mensa Mensucat, Rotor Enerji, Özok Mühendislik, Ertürk Enerji gibi birçok şirket lisans alabilmek için Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın önünde “birikiyorlar”. Elektrik üretimi, dağıtım ve iletimini elinde bulunduran ÇEAŞ ve KEPEZ, Elektrik Piyasasını Düzenleme ve Denetleme Kanunu ile iletim faaliyetlerini Türkiye Elektrik İletim Anonim Şirketine (TEİAŞ), dağıtım tesislerini ise TEDAŞ'a devretmesi isteniyor. Tanınan sürenin dolmasına rağmen devirleri yapmayan ÇEAŞ ve KEPEZ'e devlet tarafından el konuyor. Yine Uzan Grubu'na ait İmar Bankası da çeşitli hesaplarda usulsüzlük ve yolsuzluk yapıldığı gerekçesiyle Banka Düzenleme ve Denetleme Kurulu'na (BDDK'ya) devrediliyor. Hemen ertesi günlerde Elektrik Üreticileri Derneği, Elektrik Sanayicileri ve İşadamları Derneği ve Türkiye Kojenerasyon Derneği'nin gazetelere verdiği ilanlarla nasıl sevinç çılgınlıkları attıklarını duymak ve Enerji Bakanının “Enerji piyasası düzenleme kurumu (EPDK) lisans vermeyebilir. Lisans vermediği anda bunlar (Uzanları kastediyor), suyu çekilmiş deredeki balıklar gibi açıkta kalacaklar” söylemi, tekeller ve devlet ilişkisini görmek için yeterlidir. Aynı günlerde yaşananları Star gazetesini “Cumhuriyet tarihinde böyle bir kal-

leşlik görülmedi” diyerek öfkesini satırlara döküyordu. Ancak, yutulma sırası kendisine gelen bir tekelin feryat figan etmesi sonucu değiştirilmiyor.

Bir partisi kaldı

Uzan Grubu'nu bitiren darbe-Tarım & Madencilik Bakanlığı, Star TV, TEİSİM ve diğerleri, Türkiye'nin en büyük 380 şirketi arasında yer aldı. İdadamı Cem Uzan artık karton politikacı.

Kurtlar Sofrasında Şölen

Geçtiğimiz yaz aylarından beri yazılı ve görsel basın aracılığıyla Uzan Grubu'nun AKP hükümetine ve yargı organlarına karşı kimi zaman "yazıklar olsun", "yargısız infaz", "ekmek davamız", "cumhuriyet için" vb. söylemlerle feryad figan bağırmasının, AKP-Genç Parti çekişmesi olduğunu söylemek gerçeği yansıtmaz. Bu yaşananların Uzan Grubu'na pek hayırlara vesile olmayacağı aslında yıllardır, gerek emperyalist tekellerle gerekse de ülke içindeki tekel-lerle arasında süren çelişki, çatışma ve sürtüşmelerin üst üste binip doruğa ulaşmasıyla açıklanabilir. Yıllardır biriken bu çelişkiler, kapitalizmin serbest rekabet koşulları ile oluştu.

Burjuva dünyasında yaşanan bu ve bunun gibi çelişki ve çatışmalar, kapitalist üretim ilişkilerini sarsmakta ve devlet aygıtının temeline mayın döşemektedir.

Uzan Grubu'nun fabrikalarında ya da iş yerlerinde çalışan işçiler, patronunuzun sermayenin diğer klikleriyle ve siyasi otoriteyle sorunları varsa bundan size ne? Ücretleriniz verilmiyorsa muhatabınız Uzanlar değil mi? Uzanlar seçim harcamaları için para buluyor da sizin maaşlarınız için niye bulamıyor?

"Köşe başında balalayka çalan üç Rusun yanında dördüncü kişi bir Bolşevik olmalıdır" diyor Lenin. İşçi sınıfı türlü nedenlerle ayağa kalktığında onların içinde ve yanında olup, "Bütün İktidar Emeğin Olacak" şiarını götürmediğimiz sürece, burjuva dünyanın yıkılışı belki bir süre daha gecikecek; ama bu burjuvazi için kaçınılmaz bir sonudur. İşçi sınıfı burjuva dünyasını ancak dışarıdan verecek devrimci bilinç ve buna uygun devrimci eylemlerle yıkabilir.

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
Adana**

"Devrimci Basına Yapılan Saldırıları Lanetliyorum"

Merhaba Y.E.Mücadele Birliği çalışanları ve okurları; Bilindiği gibi devrimci, ilerici basın ve derneklere burjuva saldırılarının olmadığı bir gün bile yok. Kaçırılmalar, kapatmalar, tutuklamalar, gözaltılar, işkenceler... Ve tüm bu saldırganlığın, bu vahşetin altında yatan neden, emperyalist-kapitalist sistemin içinden çıkamadığı bunalımdır. Büyük emekçi kitlelerin yaşam hakkı gasp ediliyor. Tekellerin kasalarında sermaye devasa hızla birikiyor anahtarlarının bir tek elde toplandığı süreç çok hızlı sürüyor ve devrimimizin doğum sancıları her geçen gün büyüyor. Y.E.Mücadele Birliği'nin yayın politikaları yaşamın her alanında çözüm politikası olmaya devam ediyor. Faşist devletin ABD ile birlikte saldırgan bir savaş hazırlığı yaptığı bir dönemde, sermaye sınıfının zor yoluyla ayakta tutmaya çalıştığı faşist iktidarını devrimci zorla yıkalım.

Devrimci Basına Yapılan Saldırıları Lanetliyorum

Yaşasın Devrim Yürüyüşümüz!

Yaşasın İşçilerin Emekçilerin Mücadele Birliği!

Esenler'den Bir Leninist

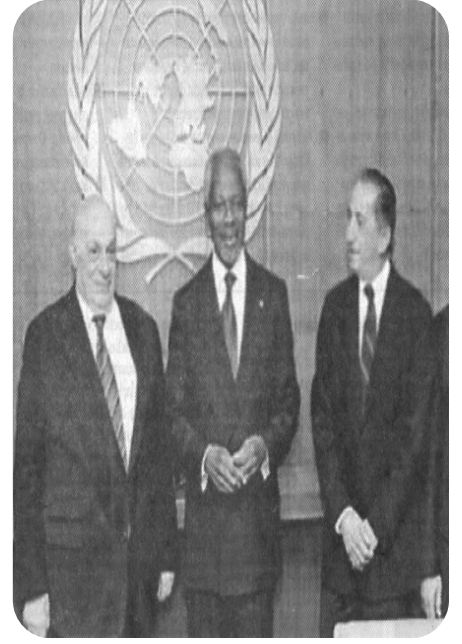
"Aşılmayacak Sorunumuz Yoktur"

Merhaba Mücadele Birliği okurları,

Girilen süreç bize devrimin çok yakın olduğunu gösteriyor. Biran önce süreci yakalamalı ve önüne geçmeliyiz ki, reformistleri ve oportünistleri tarihin bir köşesine savurup, devrimci yükselişe hız katabilelim. Sürecin bütün olanaklarını devrime yönlendirelim. Tabii ki bu koşullarda bizlere tam manasıyla ayak uyduramayanlar da olacak. Bunları da bu sürecin ihtiyaç duyduğu diğer alanlarda istihdam edebiliriz. Onlarda bir gelişme gördüğümüz zaman onlara da yardımcı olmalıyız. Bu insanların dar kalıpcı tavırları aşılabılır. Bizler bu tür insanların yaptığı gibi sorunları büyütüp içinden çıkılmaz hale getirmek yerine, yapıcı ve pratik çözümler üreterek sorunları aşmalıyız. Bilimsel yöntem ortaya konduğu zaman görülecektir ki aşılmayacak bir sorunumuz yoktur. Önemli olan istediğimizdir; devrim mi yoksa başka bir şey mi? Madem ki bu Leninist çizgide bir araya gelmiş ve bilimsel yöntemlerle silahlanmışız, bu çizgiyi ve bu silahı layıkıyla kullanmalıyız. Bu yeteneklerimizi ve olanakları devrim ve komünizm hedefine ulaşmak için kullanılmalı, diyalektiği kafamıza iyice yerleştirip pratiğe dökmeliyiz.

**Leninist Bir İşçi/
İZMİR**

ANKARA'DA KIBRIS ÇATLAĞI

Son gelişmelerle birlikte Ankara'da Kıbrıs çatlağı derinleşiyor. Türk dış politikasının bu dönemdeki seyri, sermaye egemenliğinin nasıl bir bunalım içinde debelendiğinin açık bir kanıtı oluyor.

1974'te Ada'nın bir kısmının işgaliyle başlayan süreç, artık kırılma noktasına geldi dayandı. 30 yıldır "milli dava" sözleriyle kemikleşen politika, artık sürdürülemiyor. Ada üzerindeki emperyalist hesaplar ve yoğunlaşan emperyalist baskılar, Kıbrıs halkının Türk devletine karşı büyüyen öfkesi ve Türk sermayesinin bizzat kendi evinde içine yuvarlandığı "egemenlik bunalımı" ile çakışınca, geleneksel Kıbrıs politikası iflase mahkum oldu. Ve bu durum, yansımaları doğrudan Ankara'da buldu.

Ankara, gittikçe güçten düşen geleneksel Kıbrıs politikası yandaşlarıyla emperyalist "çözüm" yandaşlarının ayrıştığı başkent haline geldi. AKP hükümeti her ne kadar üstü örtülü bir "vatana ihanet" ithamına muhatap oluyorsa da, yukarıda bahsedilen koşullar gereği ve sırtını Washington'a yaslamış olmanın avantajıyla, hasımları karşısında daha güçlü konuma geliyor. Bu konuda işbirlikçi tekeli sermayenin desteğini de almış görünüyor. AKP'nin hasımlarına gelince... Onlar, bu çapsiz hükümetten değil ama, gölgesine sığındığı Beyaz Saray'dan çekiyor. Ve Ankara, bu iç gerilime ve büyüyen çatlağa rağmen, uygun adım "Annan Planı" doğrultusunda ilerliyor.

New York'ta bizzat Denktaş tarafından sunulan Türk Planı'na göre, önce Kıbrıs'ta taraflar kendi aralarında uzlaşmayı deneyecekler. Buradan bir sonuç çıkmazsa, bu sürece Türk ve Yunan devletleri girecek. İşin aslı, garantörlük hakları bulunan bu iki devlet, önce Ada'daki temsilcileri aracılığıyla bir bilek güreşine tutuşacaklar. Uzlaşma olmazsa, resmen masada taraf olacaklar. Burada da sonuç alınmazsa, BM Genel Sekreteri Kofi Annan devreye girecek. Ve sorun, Annan tarafından hal-dilecek.

Bu plan, açıkçası, sorunun çözümünü ABD'ye havale eden, ABD'nin ihtiyaçlarına göre bir çözüm arayışına giren bir plan. Avrupa'ya karşı ABD tercihini de barındırıyor. Bir diğer yönü ise şu. Geleneksel politikanın iflasi o kadar açık ve işgalin sürdürülemeyeceği o denli kesin ki, Türk devleti, bu hamleyle, içine düştüğü açmazdan "onurlu bir çıkış" imkanına kavuşabileceğini hesaplıyor.

Tüm bunlardan, eğilimlerin tek yönlü olduğu ve "çözümcüler" in bu macerada güle oynaya yol aldıkları düşünülmesin.

Tersine, her adımda sürtüşmeler, çatışmalar ve gerilim tırmanıyor. Hatta iş, Kıbrıs'ta başbakan Talat'ın evi önünde bomba patlatılmasına kadar vardı. Denktaş, her gün televizyon ve basında boy gösterip dert yanıyor. İhanete uğramış, yoğun baskıyla "davayı satması istenen kahraman" pozlarında Annan Planı'nın sakıncalarından dem vurup duruyor. Ama her şeye rağmen eski "delikanlılığından" eser kalmamış. Süngüsü düşmüş vaziyette, kendisine biçilen bu son rolü de oynayıp sahnedan çekilmeye hazırlanıyor. Zira bu sefer karşısında AB-ABD emperyalistleri ve onların Ankara'daki sözcüleri var. Ve 864 rakımlı tepenin öncülüğündeki güçsüz koro, Denktaş'ın aranıp durduğu desteği sağlamaktan çok uzak.

Tarih ironilerle dolu. İşgal hareketinin "kahraman" yaptığı toptancı tüccar, 30 yıldır Rumlara ve dünyaya kafa tutan bu "Türk şahini", kendi eliyle bu balonu patlatsın diye başmüzakereci olarak anlaşmayı imzalamaya zorlanıyor. Hergün ağlamaklı olarak televizyonlarda arz-ı endam etmesi de bu talihsiz rolünün farkında olmasından değil mi zaten! Ama elden ne gelir! Hükümet, New York görüşmelerinde MGK'nın "kırmızı hatları" nı hiçe sayarak Annan Planı'nın temel alınmasını kabul etmişken; bu duruma sadece CHP aracılığıyla cılız bir tepki verilebilmişken; içerde ve dışarıda bunca yoğun bir baskı altında, Denktaş ne yapabilirdi ki!

Verili durumda geleneksel Kıbrıs politikası yandaşları, ne denli rahatsız olurlarsa olsunlar, ne kadar itiraz ederlerse etsinler, tutumlarıyla kendi zavallılıklarını itiraf etmiş oluyorlar. Ankara'daki Kıbrıs çatlağı büyüdükçe, onların zayıflıkları daha belirgin hale geliyor. "Yavru Vatan" Kıbrıs, her geçen gün "Annavatan" dan daha da uzaklaşıyor. TC, Kıbrıs'ı yitiriyor.

Neredeyse tüm tarihi istilalarla geçen Ada halkı, gelişen süreçle yeni kölelik boyunduruğuna giriyor. Kıbrıs'ta bir dönem kapanmak üzere. Özgürlük, onu elde etmek için birleşecek ve zorlu bir mücadeleye atılacak Kıbrıs halkını bekliyor. □

DÜNYA SOSYALİST SİSTEMİNİN MİMARİ: **STALİN**

Lenin, 1924 yılında ölümsüzlük yatağına uzandığında herkes, dünyanın ilk sosyalist ülkesi Sovyetler Birliği'nin ne olacağını düşünüyordu. Büyük bir beyin durmuş, bir deha ışıltısı sönmüştü. Belirsizliklerle dolu bir okyanusta gemiyi karaya oturtmadan hedefe ulaştırmak kolay değildi, kolay olmayacaktı. Sovyet komünistlerinin önünde hazır reçeteler yoktu. Hangi durumda ne yapmaları gerektiğini sadece kendi deneyimlerinden öğrenebilirlerdi. Paris Komünü yaşanılabilir çok olmuş, o günden 20. yüzyıla geçen sürede dünya üzerinde önemli değişiklikler yaşanmıştı. Lenin'in "Emperyalizm" teorisi sayesinde dünya üzerindeki değişiklikleri anlamak daha kolay bir hal alırken, olayların kendi iç örgüsü çok karmaşıklaşmıştı. İşte bu koşullarda geminin dümenine geçmek, tüm fırtınalardan onu sağlam çıkarmayı bilmek, ancak Lenin'in görüşleri iyi bir şekilde özümseyerek başarılabilir. Bolşeviklerin pratik olarak giriştikleri sosyalizm kuruculuğu, sadece Sovyet toplumunu geliştirmekle kalmamış, tüm dünyayı etkisi altına almıştır. Lenin ve sonrasında Stalin, tek ülkede sosyalizmin mimarları olarak proletaryaya ve emekçi halklara somut olarak sosyalizmin onlara neler kazandıracaklarını gösterme savaşımı veriyorlardı. Kısa süreli Paris Komünü sayılmazsa sosyalizmin bu ilk deneyimi, tüm insanlığın geleceği açısından büyük önem taşıyordu. Ezilen ve sömürtülen yığınlar, önlerindeki somut örneği dikkatle inceliyorlar ve onun gelişim çizgisinden kendileri için sonuçlar çıkarıyorlardı.

Tek ülkede sosyalizmin kuruculuğu, Lenin'den Stalin'e kalan en büyük mirastı. Ve Stalin, ne pahasına olursa olsun, her koşulda bu mirası yaşatmanın mücadelesini verdi. Ve yaşadığı dönemde, sonrasında ve hatta bugün saldırıların ana hedefi olmasının altında

yatan temel neden bu. Stalin'e yani "Çelik Adam"a saldırılar, sadece emperyalist-kapitalistler değildir. O aynı zamanda, tarihte eşine az rastlanır bir şekilde "içeriden" saldırıya uğradı. Marksizmin bil cümle sapma akımları, onu boy hedefi haline getirdiler; çünkü Marksizmi mahkum etmenin en kestirme yolu, onun fiili uygulamalarına saldırmaktır. Ve bunu da en bayağı şekilde, bu uygulamalara yani pratiğe önderlik edenlere saldırarak yapmaya çalışmaktır.

Yine belirtmek gerekir ki, Stalin'e saldırılar, Lenin'e saldırıya cesaret edemeyenlerdir. Stalin, her zaman Lenin'in iyi bir öğrencisi, iyi bir yoldaşı, onun önderliğindeki parti politikalarının iyi bir uygulayıcısı olmuştur.

Stalin, Lenin'le ilk kez 1905'te Finlandiya'da yapılan Parti Konferansı'nda karşılaştı. Burada Lenin'in doğallığından ve mütevazılığından çok etkilendi. Stalin, özellikle onun yüksek konumunu belli etmeme çabası içinde olmasından etkilendi. Koba, bu ilk karşılaşmanın etkisini tüm yaşamı boyunca korudu ve her zaman leninizme bağlı kaldı.

Yoksul bir köylü ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Stalin, devrim konusundaki pratikçiliğini daha o yıllarda gösteriyordu. Çocukluğunda papaz okulundan kaçan Stalin, edebiyata duyduğu ilginin sonucu olarak Marksist düşüncelerle tanışıyor. Bundan sonra hızla kendini geliştiriyor; yalnızca okuldaki arkadaşları arasında değil, işçiler arasında da çalışma yürütüyor, Marksist çalışma grupları oluşturuyor.

Stalin, önderlik vasıflarını daha o yıllarda ediniyordu. Nazi orduları karşısında Kızıl Ordu'nun Başkomutanı olarak verdiği savaşım, Nazi faşizminin insanlığın yakasından düşmesini getirmiştir. O, Hitler'in güçlerini bozguna uğratan ordunun başkomutanı, emperyalist saldırıların dalgakıranıdır. Onun hakkında bugün hala sürdürülen karalama kampanyalarının asıl nedeni budur. Dünyayı faşizim belasından temizlemenin onuru kim ne yaparsa yapsın, tarihsel gerçekleri ne kadar çarpıtsa çarpıtsın, komünistlere aittir. Moskova önlerinde savaşan ve kırık-dökük telsizlerindeki başkomutanları Stalin'in "Pobet Budet Naşa" (Zafer Bizim Olacak) diyerek bitirdiği konuşmaları dinleyen komünist savaşçılara aittir.

Stalin, bir pratikçi olmanın yanı sıra, teorik çalışmalarıyla da sosyalizmi geliştirmiş, güçlendirmiştir. Ulusal sorun konusunda Bolşevik Parti içerisinde tartışmasız bir otoritedir. Lenin, yaşadığı süre boyunca her zaman bu konuda Stalin'in görüşlerinin referans alınmasını önermiştir. Yine dil konusunda Stalin'in yapmış olduğu çalışmalar, bu konuya ilişkin önemli bir boşluğu doldurmuştur. Gerek pratik, gerekse teorik olarak Stalin, tüm yaşamı boyunca sadece sosyalizmi korumayı ve geliştirmeyi düşündü. O bunun için proletaryanın çelikten disiplini bir an olsun gevşetmedi. Anarşizm ve Troçkizm gibi sapma akımlara karşı proletarya ve emekçilerin doğrultularını kaybetmemeleri için mücadele etti. Ve bundan her zaman galip çıktı. 5 Mart 1953'te ölümsüzleştğinde, ardında kalkınmasını tamamlamış, planlı ekonomiyi oturtmuş, emperyalist-kapitalist sistemde komünizm fobisini güçlendirmiş bir sosyalizm bıraktı. Onun adı bile, karşı-devrimcileri titretmeye yetiyor hala.

Adını ve anısını sonsuza kadar yaşatacağız.□

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

